

Rose

BACK³

samk

เขียน

04:00

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำ

ใน *PAYBACK* เล่ม 3 แผนการทั้งหมดที่ได้ดำเนินมาจนเกือบจะถึงจุดสิ้นสุด แม้แผนการของขุนเจ็ยจะยังมีจุดที่ทำให้ยูฮันกังวล แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะกำลังดำเนินไปตามทางของมัน เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ยิ่งแน่นแฟ้นขึ้นและคล้ายจะชัดเจนมากกว่าเดิม

ความรู้สึกราวกับลึมอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ในใจของยูฮันนั้นคืออะไร นี่เป็นเรื่องที่เขาควรระมัดระวังหรือไม่ และจะนำพาเรื่องราวเลวร้ายมาหาเขาหรือเปล่า เชื่อว่าหากคุณอ่านถึงฉากที่แผนการทุกอย่างเฉลยออกมา คุณจะต้องวางนิยายเรื่องนี้ไม่ลงแน่ๆ งั้นเราเปิดหน้าถัดไปเพื่อพบกับเรื่องราวการแก้แค้นของขุนเจ็ยกับอียูฮันกันเถอะ

Rose

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้ *NOT FOR EVERYONE*

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ *angst* (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน), *death* (การตาย), *drug addiction* (การใช้สารเสพติด), *explicit sex* (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), *rape/non-con* (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), *self-sacrifice* (การพลีชีพตัวเอง), *starvation* (ความอดอยาก), *torture* (การทรมาน), *unhealthy relationship* (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา), *attempted murder* (พยายามฆ่า), *abuse* (ใช้ความรุนแรง), *corpse* (ศพ)

การที่ผู้ชายสองคนเดินเข้าโรงแรมด้วยกัน ตอนกลางวันแสบๆ เป็นสิ่งที่ผมจะไม่ทำยามปกติเพราะพะวงกับสายตาของคนรอบข้าง แต่ผมไม่หลงเหลือความทรงจำตอนที่เขาปรี่มากมายในยี่สิบนาทีหลังจากวางสายแล้วลากตัวมาที่โรงแรมเลย ที่แน่ๆ คือเขาจับแขนผมให้เดินผ่านล็อบบี้ขึ้นลิฟต์แล้วผ่านโถงทางเดินไปราวกับตุ๊กตา ก่อนที่ภาพส่วนนั้นจะถูกตัดจบไป

แล้วผมก็มีความทรงจำอันพราวเลือนราวกับเป็นความทรงจำที่ขาดๆ หายๆ ทัศนวิสัยทั้งหมดที่มองเห็นนั้นขุ่นมัวไปหมด ผมปล่อยตัวไปตามการเคลื่อนไหวของเขาแล้วกอดเกี่ยวตัวเขาไว้ราวกับเป็นเชือกเส้นเดียวที่ตัวผมสามารถไขว่คว้าเอาไว้ได้ แม้แต่ตอนที่เขาปลดเสื้อผ้าของผมออกอย่างหยาบโลน กระหน่ำจูบลงมาพร้อมกับตึงผมไปที่เตียง ผมก็ยังไม่สามารถผละไปจากตัวเขาได้เลย

ผมจับแขนแกร่งเอาไว้แน่นโดยไม่ยอมปล่อยให้ห่างมือ ส่วนเขาก็พรหมจรรย์ไม่หยุดราวกับปลอบประโลม พร้อมทั้งแยกขาสองข้างออกแล้วแทรกตัวเข้ามา ทันทีที่เจลงๆ ถูกทาลงที่ช่องทางข้างหลัง ตามด้วยนิ้วที่สอดเข้ามาจากหนึ่งนิ้วไปสองนิ้ว ร่างกายของผมก็แข็งทื่อเพราะสิ่งแปลกปลอมที่ทำให้รู้สึกอึดอัด

ทั้งที่เราน่าจะอยู่ในท่าที่ไม่สบายตัว แต่เขาก็ยังพรหมจรรย์ไม่หยุด มันเป็นจูบที่แสนเซื่องช้าและอ่อนละมุน ทว่าช่วงล่างนั้นก็กลับแตกต่างออกไป ท่อนเอ็นอุ่นร้อนราวกับลูกไฟกระแทกเข้ามาข้างในที่ขยายด้วยนิ้วไม่กี่นิ้ว และยังปรับตัวไม่ได้ ผมกัดฟันแน่นเพื่อไม่ให้ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

เขาไม่โอนอ่อนผ่อนปรนใด ๆ เลยนอกจากหยุดครู่หนึ่งเพื่อให้ผมสามารถหายใจได้ ท่อนเอ็นที่บิดกระแทกเข้ามาอย่างไร้ความปรานีตั้งแต่

ครั้งแรกทำให้ร่างกายของผมโยกคลอนไปทั้งตัว เขาจับร่างกายของผมที่ไกลขึ้นไปบนเตียงไว้แล้ว แต่บางทีมันอาจจะเป็นสัญชาตญาณของผมเองที่พยายามหนีจากความเจ็บปวดก็ได้

มันเป็นเช็ทซ์ที่ใกล้เคียงกับการลงโทษมากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อกิจกรรมที่มีแต่ความเจ็บปวดล้นๆ ลึกลับสุดลง ผมถึงได้รู้ตัวว่ากำลังร้องไห้อย่างไร้สติด้วยลมหายใจที่หอบสั้นอยู่ ภาพของเขาที่ก้มมองลงมาปรากฏผ่านทัศนวิสัยที่พร่าเลือนไปด้วยน้ำตา เขายังไม่ถอนแค้นกายออกไปจากช่องทางข้างหลังลูบเรือนผมของผมอย่างเงิบเขยิบ ก่อนจะโน้มใบหน้าลงมาจูบผมอีกครั้ง

เช็ทซ์ครั้งที่สองนั้นเหมือนกับการจูบ เป็นเช็ทซ์ของจริงที่ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า นุ่มนวล และอ่อนระทวย ทำให้แค้นกายของผมหลังออกมาหลายครั้ง และเมื่อทุกอย่างจบลง ผมก็หลับตาล้าไปกับจะหมดสติไป ผมจำบางอย่างในตอนนั้นได้เลือกรางก่อนที่ความทรงจำนั้นจะแจ่มชัดยิ่งขึ้น เมื่อลืมตาขึ้นจากความเย็นที่กระทบกับผิวแค้น

เขาปลุกผมให้ตื่นโดยเอาขวดน้ำเย็นๆ แขนที่ริมฝีปากของผม ผมกรอกน้ำเป่าลงคอก่อนฟุบศีรษะลงกับหมอน แล้วถึงได้เงยหน้ามองเขาที่ตอนนั้นมองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เขานั่งลงข้างๆ และกำลังดื่มน้ำที่เหลืออยู่ ผมมองลำคอที่กรอกน้ำลงไปอีกๆ พร้อมกับเอ่ยถาม

“...เป็นคุณใช่ไหม”

หมอนั้นเมื่อห้าปีก่อน

เขาค่อยๆ หันหน้ามาพร้อมกับวางขวดน้ำลง รอยยิ้มที่เคลือบออกซ้าๆ บนใบหน้าซ้อนทับกับภาพในอดีตชัดเจนยิ่งขึ้น ใช่แล้ว ลักยิ้มนั้น ใบหน้านั้นที่ผมเคยเห็นผ่านหัวมัสคอตที่ทำให้หายใจติดขัด หมอนั้นเมื่อห้าปีก่อนอยู่ตรงหน้าแล้ว เป็นไปประสาทไปได้ยังไงกัน แต่ที่แน่ใจอยู่อย่างหนึ่งคือเขารู้จักผมอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางยิ้มแบบนี้หรอก

“คุณรู้ว่าเป็นผมตั้งแต่แรกเลยเหรอ”

หมอนั้นก้มหน้าลงไปอีกหนึ่งแทนคำตอบ ก่อนจะดื่มน้ำที่เหลืออยู่ในขวดรวดเดียวแล้วออกแรงขยำขวดจนเกิดเสียงดังกร๊อบ ให้ขวดพลาสติก

ที่บุบมู่บู่ร่วงหล่นจากมือเขาลงพื้น เขายกมือเปล่าขึ้นมาแนบกับใบหน้าของผม ตอนที่มือนั้นกำลังจะเคลื่อนมาตบบังดวงตา ผมก็ขมวดคิ้วพร้อมกับเบี่ยงหน้าหนี แต่มือของเขาไวกว่า นิ้วโป้งไต่ผ่านขอบตาของผมแฉะเบา ก่อนผละออก แล้วตามด้วยน้ำเสียงเนือยๆ ที่ถามว่า

“ร้องให้ออกมาหมดแล้วหรือ”

“...”

“นายรู้ไหมว่าฉันหิวร้อนเรื่องอะไรมากที่สุดตอนที่นายทิ้งระเบิดไว้ให้ฉันแล้วหนีไปเมื่อห้าปีก่อน”

“ผมไม่เคยทิ้งระเบิดให้คุณสักหน่อย”

ผมพูดออกไปอย่างหนักแน่นว่า “แถมยังให้เงินไปด้วยซ้ำ นี่คุณพูดเรื่องอะไรเนี่ย” ก่อนจะพยายามหยุดกายที่เหมือนถูกทุบตีด้วยไม้กระบองขึ้นมา แต่เขากลับกดไหล่ของผมลงทำให้ลุกขึ้นมาไม่ได้ ขณะที่จับแขนเขาเพื่อจะปัดออกไปก็ได้ยินเสียงเย็นชาดังซัดจิ้งหะขึ้นมา

“นายทิ้งระเบิดเอาไว้เพราะไม่ได้ถอดหัวมาสกอต”

ผมชะงักไปกับคำตอบที่คาดไม่ถึง นี่กว่าเหตุผลเป็นเพราะผมโยนเงินสองหมื่นนอนเป็นการหยามหน้าเขา หรือทำให้มือของเขาที่เจ็บอยู่แล้วเจ็บหนักกว่าเดิมเสียอีก จึงเงยหน้าขึ้นแล้วถามเขาเบาๆ

“คุณคิดว่าผมจงใจปัดบังใบหน้าของตัวเองหรือ”

เขาเหยียดยิ้มด้วยแวตาคู่ที่ดูเย็นชาลง

“เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก แต่ปัญหาคือนายหนีไปก่อนที่ฉันจะได้เห็นหน้าแค่นั้นเลย”

เห็นหน้าไปแล้วจะทำอะไรหรือ เขาคงไม่ได้รู้สึกรักคุณนอนชั่วข้ามคืนที่มีเซ็กซ์แบบแปลกประหลาดกันหรอกนะ ทันใดนั้นเขาก็พูดต่อซ้ำๆ ราวกับจะกดคำทักท้วงที่ตั้งอยู่ในใจผม

“ฉันอยากแน่ใจว่านายร้องไห้เนาะ”

“...”

“ฉันอยากเห็นนายร้องไห้กับตาตัวเอง”

มือของเขายื่นมาที่ขอบตาผมอีกครั้ง แต่คราวนี้ผมไม่ได้หลีกเลี่ยง

นิ้วมือเขาจึงสัมผัสที่คิ้วแล้วค่อยๆ เลื่อนลงไปทีชอบตา ก่อนจะเกลี้ยไล้ผิวที่อ่อนนุ่มใต้ดวงตา ผมอยากจะเป็นงั้นที่สัมผัสที่ขวนให้กระอักกระอ่วนนั้น แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเพราะมัวแต่จ้องมองดวงตาคู่นั้นที่ความเย็นชาหายไปแล้ว

“ฉันอยากรู้มากๆ ว่านายต้องเศร้าแค่ไหนถึงส่งผ่านความรู้สึกนั้นมาให้ฉันได้”

ผมนึกถึงคำที่เขาเคยพูดก่อนหน้านี้

“เวลาที่คนอื่นร้องไห้ ฉันไม่เคยรู้สึกเศร้าตามไปด้วยจริงๆ เลย แต่มีอยู่ครั้งเดียวที่เห็นใครคนหนึ่งร้องไห้แล้วสัมผัสถึงความรู้สึกเศร้านั้นได้จริงๆ จนตรงนั้นมันเจ็บแปลบจริงๆ เลยละ”

เขาหมายถึงผมเหรอ ผมทวนคำถามเดิมที่ถามไปเมื่อกี้

“คุณรู้ว่าเป็นผมตั้งแต่แรกเลยเหรอ”

“เปล่าหรือก”

เขาตอบกลับมาอย่างง่ายดายก่อนจะผละมือออกไปเสยผมของตัวเองขึ้น

“มารู้ระหว่างนั้นนะ ตอนที่นายสวมหัวมาสคอตมาหาฉัน”

หัวมาสคอตเหรอ ผมจำได้แล้วว่าตัวเองหัวร้อนเมื่อรู้ว่าไอ้ประสาทคือผอยุน ก็เลยไปหาเขาในชุดมาสคอตของงานอีเวนต์ทั้งอย่างนั้น แต่มันก็ฟังดูไม่สมเหตุสมผลเท่าไรเลย

“มันไม่ใช่หัวมาสคอตเดียวกันด้วยซ้ำนะ”

ผมหยัดล้าตัวขึ้นแล้วเอนหลังพิงกับผนังหัวเตียง พอขยับตัวได้เท่านั้นก็รู้สึกปวดเมื่อยไปทั่วร่างกายกับถูกไม้กระบองฟาด แต่ยังคงมองเขาที่อยู่ในระดับสายตาโดยไม่แสดงอาการอะไรออกไป

“คุณจะบอการู้แค่ว่าเพราะผมสวมหัวมาสคอตนะเหรอ”

“แล้วนายรู้ได้ยังไง”

“...”

“นายรู้ได้ยังไงว่าฉันเป็นคนที่เปิดซิงนายเมื่อห้าปีก่อน”

รอยยิ้มตอนที่พูดคำว่า ‘เปิดซิง’ ทำให้ผมเปลอชมวดคิ้วนิดๆ โดยไม่รู้ตัวจะว่าไปแล้วผมเคยบอกหมอนั้นไปก่อนหน้านี้เองนี่นา แมงเอี้ย ทว่าผมก็ต้องนิ้วหน้ายั้งขึ้นไปอีกเมื่อได้ยินคำพูดถัดมาของเขา

“อ่า เพราะนายโอบรัดของของฉันไปแล้วนี่ ตอนนั้นจำได้แล้วสินะว่า ของของฉันเคยเสียบเข้าไปในตัวนายมาก่อนนะ”

“หยุดพูดจาเพื่อเจอได้แล้ว”

เขายิ้มกริม

“กลับมาเหมือนเดิมแล้วแฮะ”

“...”

“ไม่น่าที่งั้นหรือ นายร้องไห้อย่างเจ็บปวดรวดร้าวขนาดนั้น แต่ตอนนี้คุยกับฉันได้แบบปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย”

น่าที่ใหม่หรือ บอกว่าน่าที่มันจะถูกต้องใหม่นะ ที่แน่ๆ คือผมรู้สึก ต่างไปจากเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนโดยสิ้นเชิง ถึงขนาดคิดว่าเรื่องราวก่อนหน้านี้ เป็นความฝันหรือเปล่า

“การมีชีวิตอยู่ก็แบบนี้แหละ”

พอเหลือบตาขึ้นมองตามเสียงเรียกนั้นก็สบเข้ากับดวงตาที่ไร้อารมณ์ พอๆ กับน้ำเสียงของเขา

“มันเจ็บปวดเจียนตาย แต่พอถึงจุดหนึ่งนายจะลืมนั้นไปเองจนกลายเป็นเรื่องที่ไม่ได้สำคัญอะไร บางครั้งก็มีความสุข บางครั้งก็รู้สึกเปล็ดเพลินไปก็มัน แม้ว่านายจะไม่ต้องการก็ตาม”

เขาลดสายตาลงไปมองส่วนล่างของผมที่มีผ้าห่มคลุมทับอยู่ ท่อนล่างของผมเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับท่อนบนที่เปิดโล่ง แม้จะมีผ้าห่มคลุมอยู่ แต่ก็รู้สึกเหมือนถูกอีกฝ่ายมองเห็นเนื้อตัวที่ล่อนจ้อนอย่างบอกไม่ถูก

“การทำนายถอดฉันร้องไห้แล้วหลังน้ำออกมามันก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย”

เขาเหลือบตาขึ้นมาพูดเสริมอย่างเย็นชา

“ยอมรับมันซะ เพราะเรื่องพวกนี้เป็นค่าตอบแทนของการมีชีวิตที่ธรรมดามากๆ”

“ผมรู้น่า”

ผมตอบสั้นๆ ก่อนหลบตาลงครู่หนึ่ง ทันใดนั้นมือของเขาก็ซ้อนคางผมขึ้นให้สบตากัน

“รู้เท่านั้นยังไม่พอ ฉันกำลังบอกให้นายรู้ว่าถึงเวลาแล้วที่นายต้องปลดปล่อยความรู้สึกผิดบาปที่น่าเอียนนั้นไปซะ”

ผมพลิกแขนเขากอย่างแรงก่อนจะเบือนหน้าหนี

“เรื่องนั้นผมจะเป็นคนตัดสินใจเอง”

ผมจะตัดสินใจเองว่าจะปล่อยมันไปเมื่อไร หรือจะยังไม่ปล่อยวางแล้วแบกมันไว้ต่อไป ถึงการปล่อยโฮออกมาครั้งหนึ่งจะช่วยระบายความเศร้าที่ผมไม่เคยรู้เลยว่ามันมีอยู่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะระบายความรู้สึกผิดบาปออกมาด้วย ทว่าผมกลับยอมรับมันได้อย่างสุขุมยิ่งขึ้น ไซ้แล้วเรียกว่าอย่างสุขุมถึงจะเป็นคำพูดที่ถูกต้อง

เมื่อใดก็ตามที่นึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต ความรู้สึกผิดจะกดทับตัวผมแล้วกลายเป็นภาระอันหนักอึ้ง แต่น่าแปลกที่ตอนนี้กลับรู้สึกว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของตัวผมไปแล้ว รวากับมันกดทับลงบนบ่าลามมาถึงหน้าอก จนทำให้หายใจหอบเล็กน้อย ทว่าก็ยังมีความหวาดกลัวที่ตัวผมยังมีชีวิตอยู่ และหวาดกลัวว่าความรู้สึกนี้จะไม่หายไปจากตัวผมโดยสิ้นเชิง

ตอนนี้ผมกลัวที่จะต้องคิดถึงเรื่องนี้จึงใจเหลือบตาขึ้นมองราวกับไม่มีอะไร คิดว่าตัวเองคงจะได้ยินคำว่า ‘น่าเอียน’ จากปากหมอนั้นอีกครั้ง แต่เขากลับมองผมนิ่ง ๆ อย่างเฉยชาก่อนที่จะเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น

“ฉันรู้ได้จากเสียงของนาย”

ผมกำลังจะถามว่า ‘รู้อะไร’ แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเขาจำผมได้เพราะหัวมาสกอต แล้วเสียงอะไรอีกล่ะ ความคลางแคลงใจน่าจะฉายชัดอยู่ในดวงตาของผม เขาถึงได้คลี่ยิ้มอย่างเนือย ๆ

“ที่ฉันจำได้ในตอนนั้นเพราะเสียงที่ได้ยินผ่านหัวมาสกอตกับรอยสักของนาย เพราะนั่นตอนที่เจอนายที่โรงแรมในเมือง xxx แล้วเช็กดูรอยสักของนาย ฉันถึงได้อารมณ์ดีโคตร ๆ ใจ”

“เพราะว่าคุณได้เจอศัตรูตัวฉกาจที่ตามหาเธอ”

เขาคลี่ยิ้มก่อนโน้มตัวลงมากกระซิบบอกผม

“เพราะศัตรูตัวฉกาจคนนั้นคือนายไง”

“...”

“แล้วนายล่ะ รู้ว่าเป็นฉันได้อย่างไร ฉันก็นึกว่านายจะหัวทึบและไม่รู้เรื่อง
รู้ราวจนกว่าฉันจะเป็นฝ่ายบอกซะอีก”

ว่าแล้วเขาก็ส่งเสียงทิ่มก่อนพูดต่ออย่างเหลวไหล

“นายโอบรับไอ้ฉันของฉันเข้าไปแล้วรู้สึกคุ้นเคยจริง ๆ เหรอ”

“แม่่ง แค่ว่าได้ก็เท่านั้นแหละ”

ไอ้บ้าเอ๊ย ผมจึงต้องพูดเสริมอย่างหนักแน่นเพราะกลัวว่าเขาจะพูดจา
เหลวไหลต่ออีก

“...เพราะผมร้องไห้ ก็เลยจำตอนนั้นได้เฉย ๆ”

ผมรู้สึกขายหน้าขึ้นมาตึงตึง ๆ ที่ต้องร้องไห้ต่อหน้าเขา ให้อายเออะ
ถ้าครั้งนี้ได้สวมหัวมาศอดตด้วยก็คงจะดี แล้วทำไมต้องร้องไห้ต่อหน้าเขา
ตั้งสองครั้งสองคราด้วยก็ไม่รู้

“ไม่เห็นสนุกเลย ถ้านายบอกว่าจำได้เพราะฉันกระแทกใส่ได้เด็ดดวง
มาก ฉันก็ว่าจะตกรางวัลให้นายสักหน่อย”

“ผมก็ไม่สนุกเหมือนกัน แล้วก็ไม่ต้องการไ้อ้วงวัลอะไรนั่นด้วย”

“อย่างนั้นหรอ...แต่มันเป็นเหยื่อล่อชั้นดีที่จะยั่วขุมขมของชินได้เลยนะ
ไม่ใช่ว่านายต้องทำให้ขุมขมของชินรีบใช้เงินมากขึ้นโดยเร็วที่สุดหรอกหรอ”

เขาพูดถูก ผมต้องใช้รถยนต์ที่มยของชินหมกมุ่นนักหนาเพื่อล่อให้
อีกฝ่ายใช้เงินก็จริง แต่เงินเท่านั้นมยของชินอาจจะไปหยิบยืมมาจากที่อื่น
แทนที่จะไปกู้เงินนอกระบบก็ได้ ทว่าผมเกลียดการทำตามคำพูดของเขา
มากกว่า เพราะเขาเรียกร้องมาอย่างโจ่งแจ้งแบบนี้

“บอกฉันมาสิ ว่านายชอบที่ฉันเอานาย”

ผมมองเขาเฉย ๆ ก่อนจะปรายตาไปมองร่างกายท่อนบนในชุดคลุม
อาบหน้าที่แหวกออก

“ถ้าให้ผมเป็นฝ่ายเอาคุณละก็นะ”

ริมฝีปากของเขาโค้งขึ้นช้า ๆ จนเห็นลักยิ้ม ไม่รู้ว่ามီးอะไรตลกนักหนา
ดวงตาของเขาถึงได้เป็นประกายวาววับด้วยความบันเทิง

“คิดว่าทำได้ก็ลองดูสิ”

ทันใดนั้นดวงตาที่วาววับไปด้วยความต้องการก็ปรายตามองส่วนล่าง

ของผมอีกครั้ง

“เพราะต่อไปฉันน่าจะทำให้นายเอาแต่เงินจนยืนตรงไม่ได้เลย”

ดวงตาที่เหลือบขี้มนมามองบ่งบอกเจตนาชัดเจน บอกว่าฉันจะเอานายอีกครั้ง ผมควรจะเปิดฉากต่าออกไปก่อน แต่สายตาที่พร้อมจะกระโจนใส่ผมนั้นให้ความรู้สึกดิบเถื่อนเหมือนกับดวงตาของสัตว์เอามาก ๆ จนรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวขึ้นมา แม่เอ๊ย ตอนนี้อันนี้ก็ยังปวดเมื่อยไปทั้งตัวอยู่เลยนะ

“ผมจะให้คุณสองหมื่นวอน เพราะงั้นถอยไปซะ”

ลำตัวของหมอนั้นที่โน้มมาหาผมถอยกลับไปยังตำแหน่งเดิม ดูจากเรียวก้าวที่กระตุกเบา ๆ แล้วเหมือนว่าเขาจะนึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นขึ้นมา เพราะว่าเขาเหยียดยิ้มโดยที่ดวงตาไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย

“แต่จะว่าไปฉันยังเก็บเงินสองหมื่นวอนที่นายให้ตอนนั้นอยู่เลยนะ รู้ไหมว่าทำไมถึงเก็บไว้”

คงเก็บเอาไว้เพราะหิวร้อนนะสิ ตามนิสัยของเขาแล้วน่าจะทำแบบนั้นเพื่อไม่ให้ลืมเรื่องของตัวเองถูกหยามหน้าก็ได้ ผมคิดว่าน่าจะไต่ยินเหตุผลที่น่าขนลุกสมกับเป็นเขา แต่ก็เลือกที่จะตอบกลับไปอย่างเฉยเมย

“เพราะว่ามันเป็นเงินก้อนแรกที่คุณเอาตัวเข้าแลกมา เลยเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึกละสินะ”

จู่ ๆ เขาก็จับไหล่ของผมเอาไว้โดยที่ยังยิ้มค้างอยู่

“ใช่แล้ว มันเป็นที่ระลึก”

แล้วเขาก็ตอบกลับด้วยคำพูดที่เลวร้ายเสียยิ่งกว่าที่ผมคาดไว้

“ฉันตั้งใจเก็บเอาไว้ใช้ตอนที่ช่วยตัวเองนะ เวลาเห็นเงินนั้นที่ไรก็นึกถึงตอนที่เคยกระแทกเข้าไปในตัวนายจนไอ้มันมันแข็งบั้งขึ้นมาทุกทีเลย ถึงยิ่งนึกถึงตอนนั้นแล้วจะยิ่งหิวร้อนก็จริง แต่ช่วงว่างมันก็ร้อนรุ่มขึ้นมาด้วย เพราะร่างกายของนายมันเด็ดดวงจริง ๆ ยังไงล่ะ”

เมื่อเห็นดวงตาของเขาที่หริ่งราวกับกำลังมองเหยื่อ ความรู้สึกขนลุกชู่ก็แล่นผ่านกระดูกสันหลังไป

“เพราะงั้นถ้านายจะให้เงินอีกฉันก็ไม่เกี่ยง มันยังจะทำให้แข็งบั้งบั้งขึ้นด้วยซ้ำ”

หลังจากฟังคำพูดของเขาแล้วผมก็นิยามความเป็นตัวเขาเพิ่มอีกครั้งหนึ่ง เขาเป็นไอ้ประสาทเท่านั้นยังไม่พอ ยังเป็นพวกวิตถารทางเพศอีกด้วย ตอนนั้นเองเขาก็ขยับตัวมาอยู่ด้านบนราวกับจะกระโจนเข้าใส่ผม เขาตั้งใจจะทำอีกรอบหรือไงเนี่ย ผมยกแขนขึ้นแล้วพยายามผลักเขาออกไปด้วยความรู้สึกหวั่นๆ แต่โชคก็เข้ามาช่วยไว้พอดี

ครี๊ดๆ

พอได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่น เขาที่ท่าจะทำจะขึ้นมาก่อผมก็หยุดก็กแล้วหันหน้าไปมอง ตอนนั้นผมถึงนึกขึ้นมาได้ว่ามันเป็นช่วงกลางวันที่เขาจะต้องไปทำงานอยู่จึงบอกให้เขารู้ตัว

“นี่มันเวลาที่คุณต้องไปทำงานไม่ใช่หรือ?”

เขาปรายตามองผมก่อนลุกออกไปจากเตียงแล้วหยิบโทรศัพท์ที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมา

“ครับ”

เขาพึ่งปลายสายด้วยสีหน้าราบเรียบอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหลังจากนั้นพักใหญ่ถึงได้พูดออกมา

“ผมน่าจะสั่งไว้แล้วไม่ใช่หรือครับว่าอย่าโทรมา เว้นแต่จะมีเรื่องเร่งด่วนที่พอฟังขึ้นนะ”

ความเงียบไหลผ่านไปอีกครั้ง ปลายสายน่าจะกำลังแก้ตัวอะไรสักอย่างก่อนที่จะโดนเขาตัดบท

“วันนี้ผมหยุดครับ”

อะไรนะ คนที่ทำงานหนักปางตายมาตลอดอย่างคุณบอกว่าหยุดเนี่ยนะ ตอนที่แทบจะไม่เชื่อหูกับคำพูดอันไร้น้ำหนักนั้น เขาที่พูดในสิ่งที่ต้องการเสร็จแล้วก็ตัดสายทิ้งไปก่อนจะกดปิดเครื่องไปเลย จากนั้นก็บอกผมที่ยังเหม่อลอยอยู่ราวกับนี่อะไรบางอย่างออก

“อ้อ ก่อนหน้านี้ผู้จัดการของนายโทรมา ฉันเลยบอกไปแล้วว่าวันนี้นายลาหยุดนะ”

“คุณรับสายของผมหรือ?”

“ใช่”

เขาตอบกลับมาหน้าตาเฉยแล้วก็ทำท่าจะกลับขึ้นมาบนเตียงอีกครั้งต่างจากผมที่เกือบจะสบตออกไปว่า ‘เวรเอ๊ย’ ผมรีบยันร่างกายที่ใช้งานหนักจนปวดร้าวขึ้นมาแล้วหลบไปข้างๆ

“ผู้จัดการไม่ตกใจที่คุณรับสายแทนผมเหรอ”

“ทำไมจะต้องตกใจด้วย”

ก็เพราะคุณคือ ผอ. ยุนยั้งไงล่ะ เขาน่าจะรู้ว่าผมจะตอบอะไรเลยอธิบายเพิ่มเติม

“เขาไม่รู้ว่าตัวจริงของฉันเป็นใคร อ่า แต่ถึงจะแนะนำตัวไปแล้วเขาจะตกใจจนแทบเป็นลมที่หลังก็เถอะนะ”

“คะ...คุณบอกไปว่าคุณคือ ผอ. ยุนเหรอ”

ทันใดนั้นเขาก็ยิ้มพร้อมกับกดหัวเขาข้างหนึ่งลงบนเตียง มันเป็นเรื่องขี้มึนที่ดูเอาแน่เอานอนไม่ได้สุดๆ จนทำให้ผมประหม่าโดยไม่รู้ตัว

“เปล่า ฉันบอกชื่อที่เมมโมโทรศัพท์ท้ายไปนะ นายเรียกฉันว่าไอ้ประสาทเหรอ”

ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักเรียนที่ถูกครูเรียกไปยืนหน้าห้องเพราะทำอะไรผิด เลยข่มความรู้สึกที่อยากกลอกตาหนีก่อนจะงใจตอบกลับไปเสียงแข็ง

“ก็คุณเป็นไอ้ประสาทไม่ใช่หรือยังงั้นเล่า”

ดวงตาของเขาหรี่เล็กลงอีกครั้งราวกับกำลังเขม่นมองผมก่อนจะกลับมาเป็นปกติ

“ก็นะ คงไม่สำคัญหรอก ต่อให้วันข้างหน้าฉันทำอะไรกับนาย นายก็จะเข้าใจว่าทุกอย่างที่ฉันทำลงไปเป็นเพราะฉันคือไอ้ประสาท แบบนี้น่าจะสบายใจกว่าอีกแฮะ”

หมายถึงทำอะไรเหรอ ไอ้เวรนี้ คุณตั้งใจจะทำอะไรผมหา ผมจ้องอีกฝ่ายเขม็งหลังจากตัดสินใจได้ว่าไหนๆ แล้วก็สู้กันให้ล้มกันไปข้างเลยดีกว่า แต่กลับทำให้แก่นกายของหมอนั้นที่แข็งตัวอยู่แล้วปูดนูนขึ้นมาจนเห็นผ่านชุดคลุมอาบน้ำอย่างช่วยไม่ได้ เขาคงรู้ว่าผมกำลังมองส่วนล่างของเขาอยู่ถึงยิ้มร่าพร้อมกับงใจปลดเชือกชุดคลุมที่ผูกอยู่ตรงเอวออก ข้างโน้น

มีเพียงร่างกายเปลือยเปล่าอย่างไม่ต้องสงสัย

“ถ้าหากกลัวนักก็กระโจนเข้ามาเลยสิ รู้ใช่ไหมว่าทำแบบนี้มันร้ายใจกว่านะ”

“ใครกลัวไม่ทราบ”

ผมพูดไปแบบนี้พร้อมกัตุกรามและกำหมัดแน่น เขาก็มองการเคลื่อนไหวของผมราวกับกำลังชมเรื่องตลกขบขันอยู่ครู่หนึ่ง

“ถ้าเป็นเมื่อห้าปีก่อนที่นายทำมือฉันเจ็บข้างหนึ่งมันอาจจะได้ผลก็ได้ แต่ตอนนี้ยอมแพ้ซะดีกว่านะ ถึงฉันจะชอบให้นายกระโจนเข้าใส่ฉันก็เถอะ”

ผมเห็นด้วยกับคำพูดของเขาแค่บางส่วน เมื่อห้าปีก่อนผมไม่ควรบิตแค่มือ แต่ควรจะซัดเขาให้เตียงไปเลย

“ระวังปากหน่อย เพราะตอนนี้คุณอาจจะต้องเข้าเฟือกที่มืออีกรอบก็ได้ล่ะ”

ถึงจะดูไม่น่าเป็นไปได้ที่ผมจะทำให้เขาต้องเข้าเฟือกก็ตาม แต่ผมไม่อยากเถียงแพ้เขา ทว่าเขาดันถามผมกลับด้วยใบหน้าไร้รอยยิ้ม

“ได้ยินมาบ้างไหม เหตุผลที่ฉันเข้าเฟือกเมื่อห้าปีก่อนเป็นเพราะมือบาดเจ็บจากการต่อสู้ล่ะ”

อ่า มือบาดเจ็บจากการต่อสู้...หา? ผมเบิกตากว้างเพราะซ่อนความตกใจเอาไว้ไม่อยู่อย่างทีนานๆ ที่จะเห็นสักครั้ง

“ต่อสู้? คุณถูกโจมตีระหว่างต่อสู้หรือ ใครเป็นคนทำ”

“นายก็เจอแล้วนี่นา”

“เจอแล้วหรือ ใครกัน...!”

ชั่วอึดใจนั้นผมนี่ก็ออกแค่คนเดียวเท่านั้น

“โรดเมเนเจอร์ของผมหรือ”

ผมถามออกไปอย่างโง่เขลาโดยลืมนึกไปว่าควรจะซ่อนแวตาคืนตกใจของตัวเอง แต่เขาก็พยักหน้าอย่างง่าย ๆ

“นั่นแหละ แม่่ง ตอนนั้นฉันถูกเล่นกลับตอนที่ละลายตาแค่เสี้ยววินาที เพราะมันไปเล่นงานหัวเข้าของหมอนั้น”

เล่นงานหัวเข้า...ผมนี่ก็โยงไปถึงคำพูดของโรดเมเนเจอร์ที่ย้ำหนักย้ำหนา

ว่าตัวเองเป็นโรคข้ออักเสบ ก่อนจะไต่ยีนเสียงที่เย็นชาของไอ้ประสาทดั้งขึ้น
“เป็นยังไงบ้างล่ะ”

“อะไร”

“หมอนั่นน่าจะท้าวไม่เลิกอยู่หรือเปล่า ฉันพยายามติดต๋อไปตลอดว่า ถ้าได้เจอกันจะต้องแก้แค้นให้ได้ แต่ทุกครั้งเขาก็จะพูดจาเหลวไหลว่าข้อเขาไม่ดีบ้างละ อะไรบ้างละ เชี่ยเอ๊ย ฉันน่าจะทุบมือให้แหลกไปเลย”

แก้แค้นอย่างนั้นหรือ ไหนคุณลุงคนนั้นบอกว่ายังปวดข้อเขาแป๊บๆ ไง ดวงตาของไอ้ประสาทฉายแววบ้าดีเดือดออกมาราวกับเดือดจัดเมื่อนึกถึงเรื่องในตอนนั้น ถ้าเขาเล่นสะกดรอยตามแบบนั้น เป็นใครก็ต้องถูกรื่องข้ออักเสบขึ้นมาแหละน่า ทันใดนั้นเขาก็ถามผมอีกครั้ง

“ไต่ยีนว่าหมอนั่นสู้กับลิ่วล้อของประธานคิมมาหรือ”

“...”

“เป็นยังไงบ้าง”

“...เหมือนว่าเขาจะเป็นข้ออักเสบรุนแรงนะ”

ผมโกหกด้วยความตั้งใจที่จะช่วยชีวิตใครสักคน แต่พอสบตากับอีกฝ่ายที่จ้องผมอย่างเย็นชาเพื่อจะยืนยันข้อเท็จจริงที่พูดไป ผมก็ถึงกับร้อนๆ หนาวๆ ที่หัวเข่าของตัวเองขึ้นมา ไม่นี่ หรืออาจจะเคล็ดขัดยอกที่เอวก็ได้

“นี่คุณ”

ผมเรียกเขาพลางยกมือข้างหนึ่งขึ้นจับศีรษะที่เริ่มปวดตุบๆ

“ผมหิวแล้ว เราหาอะไรมากินกันหน่อยเถอะ”

พอผมถอนหายใจเบาๆ สุดท้ายเขาก็ยอมถอยไปอย่างว่าง่าย แม้ปากจะพูดกับผมแบบนี้ก็ตาม

“เอาสิ นายเองก็ต้องเพิ่มแรงไว้กอดรัดพิดเหวี่ยงฉันหน่อยแล้ว”

ไอ้คนเฮงชวย ผมบ่นกระปอดกระแปดขณะมองบานประตูที่ไอ้ประสาทเดินออกไปอย่างไม่พอใจ ทั้งที่อยากตะโกนอย่างอดตีว่า ‘นี่ผมยังพอเหลือแรงใส่เดียวกับคุณอยู่นะเว้ย’ แต่ก็ต้องกลั้นเอาไว้เมื่อตระหนักได้ถึงความเป็นจริง ผมไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องอดทน เพราะลำพังแค่ลุกขึ้นจากเตียงก็ร้อง “อึก” ออกมาแล้ว ผมไม่ได้ปวดแค่เอวเท่านั้น แต่ปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัว

หมอนั้นอายุมากกว่าผมแท้ๆ ทำไม่ถึงได้มีพลังเหลือล้นจังนะ ผมรู้สึกเสียศักดิ์ศรีแปลกๆ แต่ก็กัดฟันลุกขึ้นมาแล้วกวาดตามองไปรอบๆ ระหว่างที่หาว่าเสื้อผ้าของผมอยู่ที่ไหน ก็ได้ยินแต่เสียงหมอนั้นกำลังโทรสั่ง รুমเซอร์วิสของโรงแรมแหว่ๆ อยู่ข้างนอกประตู ดูเหมือนว่าจะสั่งอะไรสักอย่างมาสองคอร์ส

คนเรานี้หน้าตลกจริง ๆ คนที่ตายก็ตายไม่ได้ และขนาดแคร์ริงให้ยังร้องไม่ได้จนแทบหายใจไม่ออกอย่างผม พอได้ยินคำว่าอาหารก็กลับรู้สึกหิวขึ้นมาเสียอย่างนั้น ตอนนั้นผมกำลังคิดอย่างเหม่อลอยว่าอาหารจะมาถึงเมื่อไรอย่างไรรู้สึกไร้สาระ ราวกับไม่เคยเจ็บปวดมาก่อนเหมือนที่หมอนั้นพูดไว้จริงๆ

“การมีชีวิตอยู่ก็แบบนี้แหละ”

ผมผลักเสียงของไอ้ประสาทที่พูดขึ้นมาในหัวออกไปแล้วสวมกางเกงที่หาเจอด้วยความยากเย็น ตอนที่กำลังสวมเสื้อยืดผ่านศีรษะ น้ำเสียงโหดๆ ที่ดังมาก็ทำเอามือของผมชะงัก

“ทำอะไรของนายนะ”

มือที่ดึงเสื้อยืดลงมาหยุดค้างก่อนที่ผมจะเสียไปมองทางประตูด้วยแวตาสับสนงุนงง เห็นเขาที่ไม่รู้ว่ากลับเข้ามาเมื่อไรกำลังยืนอยู่ตรงนั้น

“ทำอะไรเธอ ก็ใส่เสื้อผ้าไง”

“ก็นั่นแหละ นายจะใส่เสื้อผ้าที่ไม่จำเป็นต้องใส่ไปทำไม”

หมอนั้นยิ้มพรายที่มุมปากก่อนถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร แต่ผมไม่หลงกลน้ำเสียงนั้นโดยเด็ดขาด เพราะว่าดวงตาของเขามันดูบึ้งทำเกินกว่าที่จะเชื่อง่ายๆ ถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากจะตอบโต้ผ่านสายตากลับไป

เหมือนกัน แต่คราวนี้ผมไม่เข้าใจเลยได้แต่เขม่นมองเขาเท่านั้น

“ถ้าฉันจะให้ถอดหมดเลยหรือ ทือ? คุณจะทำอะไร...”

จู่ๆ ไอ้ประสาทก็เดินปรีเข้ามาแล้วจับเสื้อยืดของผมดึงขึ้น จากนั้นก็เริ่มดึงเสื้อผ่านหัวของผมไปทั้งอย่างนั้น

“ถ้ามันยุ่งยากนักเดี๋ยวฉันถอดให้เอง ไม่ต้องกังวลไปนะ”

พูดจาทำเหวอะไรงันเนี่ย

“ปล่อยน่า!”

ผมขัดขึ้นแล้วผลักเขาออกไป ทว่าก็ไม่สามารถหยุดอีกฝ่ายที่กำลังถกเสื้อขึ้นมาบนหัวได้ ช่วงเวลาสั้นๆ นั้นทำเอาผมหายใจหอบเพราะมัวแต่ขัดขึ้นเขา แต่หมอนั้นกลับถอดเสื้อของผมได้อย่างง่ายดาย ทั้งยังก้มมองด้วยสีหน้าสบายๆ อีกต่างหาก กินอะไรเข้าไปถึงได้แรงเยอะแบบนี้กันเนี่ย แม่งเอ๊ย ไม่ใช่ว่ากระดกยาบำรุงไปเกินพิศัตหรือกะนะ

แต่ผมก็ไม่ได้คิดถึงสรรพคุณของยาบำรุงลึกซึ้งไปกว่านั้น เพราะสายตาของหมอนั้นกำลังมองกางเกงของผมอยู่ ต้นคอของผมเย็นวูบแค่เห็นสายตานั้นก็รู้แล้วว่าเขาคิดจะถอดกางเกงออกด้วย แล้วเขาก็ลงมือทำโดยไม่ลังเลใดๆ ผมจึงรีบถอยกรูดไปที่เตียงด้วยความหวาดหวั่นแล้วตะโกนออกมา

“หยุดนะ! ผมจะถอดกางเกงเอง”

“เอางั้นก็ได้”

หมอนั้นพูดเบาๆ แล้วยอมถอยไปอย่างว่าง่าย แต่ผมกลับเป็นฝ่ายผงะแทนเพราะหลุดปากพูดออกไปง่าย ๆ แบบนั้น แล้วความเสียใจก็ถาโถมเข้ามาในภายหลัง เวรเอ๊ย นี่ต้องถอดกางเกงจริงหรือ พอผมทำท่ายึกยักเขาก็เอ่ยถามขึ้นมา

“ให้ถอดให้ไหมล่ะ”

“นี่คุณต้องเห็นผมเปลือยล่อนจ้อนให้ได้เลยหรือ”

ผมถามออกไปด้วยความคับข้องใจมากกว่าจะหงุดหงิด หมอนั้นก็มองผมแล้วยิ้มจนดวงตาหยีโค้ง

“ชินหรือไง”

“ผมไม่ใช่ไอ้ประสาทแบบคุณก็เลยใส่เสื้อผ้าไหม”

“ถ้านั้นก็สวมชุดคลุมซะ”

“ไม่เอา”

เมื่อผมปฏิเสธออกไปทันทีก็มีแววสงสัยผุดขึ้นมาในดวงตาของเขา

“ทำไมล่ะ”

ก็เพราะ... ผมกลกอกตาหนีพร้อมกับตอบออกไปเสียงหัวน

“มันแปลกๆ ผมไม่เคยใส่อะไรแบบนี้ แล้วที่เห็นในหนังก็มีแต่พวกลุงที่เล่นซู้หรือพวกมาเฟียที่ถูกยิงตอนหลบอยู่บ้านที่เขาใส่ชุดคลุมแบบนี้กันไม่ใช่เหรอ”

เฮอะ หมอนั่นระเบิดหัวเราะออกมาสั้นๆ ผมฉุนก็ก็ขึ้นมาเพราะคิดว่าเขากำลังหัวเราะเยาะอยู่

“มีอะไรน่าขำหรือไง”

“แค่คิดว่านายก็รู้จักมาเฟียกับเขาด้วยนี่นา”

“ยากูซ่าผมก็รู้จักเหอะ แม่งเฮ้ย”

“แต่สะกดคำไม่ถูกไม่ใช่เหรอ”

ผมพลันสะอึกพูดไม่ออก แต่วินาทีต่อมาก็ตระหนักได้ว่าไม่จำเป็นต้องรู้ยันเรื่องพรรคนั่นจึงเขม่นมองเขาอีกครั้ง

“แล้วคิดว่าพวกนั้นรู้หรือไงเล่า ทุกคนพูดเก่งแค่ภาษาแม่ของตัวเองก็พอแล้ว”

ขนาดตารางเวลารถไฟใต้ดินที่ยาวแรกคุณยังไม่รู้ด้วยซ้ำ ผมทำปากขมขมขมแต่ไม่ได้พูดออกไป เพราะไม่อยากจะใช้จุดอ่อนเดียวของเขาที่กว่าจะจับได้มาเล่นซ้ำหลาย ๆ รอบ ดังนั้นจึงได้แต่กลั้นหายใจแล้วมองไปทางชุดคลุมตัวนั้นแทน

“ผมต้องใส่จริงๆ ใช่มั้ย”

“ถ้าไม่อยากเปลือยก็ใส่ซะ”

“แล้วทำไมถึงใส่เสื้อผ้าไม่ได้ล่ะ”

“เพราะถ้านายใส่เสื้อผ้าก็จะวิ่งหนีไปได้ทุกเมื่อไง”

ผมมองเขาด้วยสายตาว้าวๆ ก่อนจะนึกถึงเรื่องเมื่อห้าปีก่อน วิ่งหนี

เธอ ออย่าบอกนะว่าเขาพูดถึงตอนนั้นอยู่ ผมถึงรู้สึกขึ้นมาได้ตอนนั้นเองว่า ผมคือคนที่หมอนั้นตามหามาตลอดห้าปี แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงไม่สมจริงอยู่ที่ ผมไม่อยากจะเชื่อเลย และมีแต่ความรู้สึกแปลกประหลาดวนเวียนอยู่ในใจ

“ฉันถอดกางเกงให้เอาไหม”

ผมหลุดจากวงค์ความคิดเพราะหมอนั้นถือถามอีกรอบ

“ไม่จำเป็น แล้วผมขอบอกเอาไว้เลยนะว่าผมไม่ได้จะหนีไปแบบ เมื่อห้าปีก่อน”

“ไม่ได้อยู่ในสายตาของฉันก็คือหนีไปนั่นแหละ”

เขาพูดด้วยเสียงราบเรียบแต่เน้นหนักก่อนโยนชุดคลุมมาให้ แล้ว รอยยิ้มก็กลับมาประดับบนใบหน้าของเขาราวกับไม่เคยทำสีหน้าเย็นชามาก่อน

“ใส่ซะ”

ผมบ่นอุบอิบขณะลูบสัมผัสชุดคลุมสีขาวตัวหนาในมือ

“ผมจะอยู่ในสายตาของคุณตลอดได้ยังไงกันเล่า คุณมีตาทิพย์หรือไง”

พอไม่ได้ยินเสียงตอบกลับใดๆ จึงเงยหน้ามองเขาด้วยความรู้สึก หงุดหงิด แล้วก็เห็นหมอนั้นกำลังยิ้มแบบอยู่จริง ๆ ด้วย เพราะรู้ว่าคุณท้าวว่า ทำไมเขาถึงยิ้มเลยเอียงศีรษะใส่เขาอย่างพาล ๆ พลังพูดว่า

“เออ ผมรู้จักคำว่าตาทิพย์ด้วย”

“ต่อให้มีตาทิพย์ไปก็ไร้ประโยชน์ คนเราสามารถมองเห็นดวงดาว ที่อยู่ห่างออกไปสองล้านสามแสนปีแสงด้วยตาเปล่าได้ก็จริง แต่มองไม่เห็น ความจริงที่อยู่ห่างออกไปแค่หนึ่งเมตรด้วยซ้ำ”

ใช่แล้ว ทั้งที่ความจริงอยู่ตรงหน้า แต่เราก็ไม่ทันสังเกตเห็นมัน ผมหวังว่าเขาจะถอยห่างไปสักหนึ่งเมตรแล้วมองไม่เห็นความจริงของผม อีกต่อไป เพราะรู้สึกว่าเวลาที่อยู่ใกล้กันเขาจะเปิดโปงความจริงที่แม้แต่ ตัวผมเองยังไม่รู้ แล้วทำให้ผมต้องร้องไห้เป็นเด็ก ๆ อีก เฮงซวยเป็นบ้าเลย

“ยอมแพ้ซะเถอะ”

เมื่อได้ยินคำเตือนที่พูดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ผมก็เหลือบตาขึ้น มองด้วยสายตาที่ตั้งคำถามว่า ‘เรื่องอะไร’

“เรื่องที่น่ายพยายามหลีกเลี่ยงความจริงที่ว่าฉันสนใจนาย”

“ผมจะรู้สึกอะไรมันก็เรื่องของผม”

“นายหนึ่งจริง ๆ ด้วยสินะ”

“อ้อ แหม่ ผมสบตอยู่ในใจ แต่ภายนอกกลับปิดปากสนิทราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนที่เขาจะยิ้มแล้วลากเก้าอี้มานั่งตรงหน้าผม

“เอาแต่พอดี ๆ เถอะ ถึงฉันจะสนุกที่ได้ไล่จับนายก็ตาม แต่คิดเหรวถ้าถ้านายวิ่งหนีไปอย่างสุดกำลัง แล้วฉันจะไม่ไล่ตามอย่างสุดกำลังด้วยนะ”

หมอนั่นจ้องผมก่อนจะขยับมือทำอะไรบางอย่าง เมื่อได้ยินเสียงแควกแปลก ๆ ผมก็หลุบตาลงไปมองทันที แล้วก็ต้องตะลึงกับสิ่งที่เห็น

“ทำบ้าอะไรของคุณเนี่ย! ฉีกเสื้อยืดผมทำไม”

ผมที่นั่งอยู่บนเตียงลุกพรวดขึ้น ก่อนที่หมอนั่นจะขอโทษด้วยรอยยิ้ม

“อ้อ ขอโทษที นี่เสื้อนายเหรว”

มือของเขาจับเสื้อยืดแล้วฉีกมันอีกครั้งสวนทางกับสิ่งที่พูด เสื้อของผมขาดวินคามือเขาอย่างง่ายดายเป็นเศษกระดาษ ใ้ประสาทนี้ ให้ตายเหอะ! เขาถามผมที่กำลังโมโหจนทำท่าจะกระโจนใส่เขาด้วยเสียงกลัวหัวเราะ “ว่าแต่นายยังดื้อไม่ยอมถอดกางเกงอีกนะ ให้ฉันช่วยไหม”

ผมหยุดกึกโดยไม่รู้ตัวแล้วชักเท้าที่ทำท่าจะก้าวออกไปกลับมา แต่ทันใดนั้นก็รู้สึกอายนั่งตัวเองถอยหลังหนี เลยตอบโต้กลับไปอย่างดุเดือด

“เลิกสนใจซะว่าผมจะใส่หรือถอดอะไร ผมไม่ใช่คนวิตถารแบบคุณซะหน่อย เพราะงั้นผมจะใส่แค่กางเกงตัวเดียวแล้วออกไปข้างนอกไม่ได้เหรว”

“ใครจะไปรู้ล่ะ ฉันเรียนรู้มาจากเมื่อห้าปีก่อนอย่างถ่องแท้เลยละว่าห้ามปล่อยนายให้คลาดสายตาไปเป็นอันขาด”

เขาพิมพ์ประโยคหลังราวกับพูดคนเดียวก่อนจะเบนสายตามาทางผม

“ดังนั้นฉันเลยอยากรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวนายไง อ้อ ถ้านายร้องให้อีก นายจะคายความจริงเรื่องอื่นที่เก็บซ่อนไว้ออกมาอีกไหม น่าสนุกดีแฮะ”

“อย่าพูดจาเส็งเคร็งนักดิอะ ความจริงอะไรนั้นนะหาของคุนซะยังดีกว่า แล้วถ้าต้องการความสนุกนักไม่ดูหนังโป๊แล้วชักว่าไปด้วยเลยละ”

หมอนั่นหัวเราะเสียงดังราวกับกำลังรู้สึกบันเทิงไปกับคำพูดรุนแรงของผม

“มีนายอยู่ทั้งคนฉันจะดูไปทำไม แค่มองนายฉันก็กระสันเหมือนกับหมาติดลัดเดยละ แล้วต่อให้ค้นหาความจริงเรื่องของฉันไปมันก็ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษหรอก”

คำว่าไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษกลับฟังดูเหมือนมีอะไรเป็นพิเศษมากกว่า แต่เพราะหมอนั้นน่าจะเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วเข้าทำงานในบริษัทตามปกติ จึงอาจจะไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษอย่างที่เขาคิดก็ได้ ถึงอย่างนั้นสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกประหลาดใจก็คือคำพูดของเขาดูมีนัยซ่อนเร้นแอบแฝงอยู่ ฟังดูเหมือนเขาเคยค้นหาความจริงเรื่องของตัวเองมาแล้วเลย

“ความจริงที่ ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษนั่นคืออะไร”

เขาปรายตามามองอย่างไร้อารมณ์ ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชาราวกับรำลึกอดีตที่ตัวเองเคยค้นหาความจริงนั้น

“ฉันตระหนักได้ว่าฉันสามารถทำได้ทุกอย่างที่ตัวเองต้องการ ยิ่งพอยอมรับว่ากฎเกณฑ์ทางศีลธรรมหรือระบบมันเบรกกิ้งก็เอาฉันไม่อยู่ก็ยิ่งแอบซ่อนได้ง่ายขึ้นยิ่งล่ะ เพราะงั้น...”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะทำให้บรรยากาศกลับมาเป็นแบบเดิมแล้วยิ้มให้ผม

“ฉันเลยกลายเป็นคนที่กลมกลืนไปกับสังคมยิ่งกว่าเดิม”

“คุณซ่อนอะไร”

“อะไรก็ตาม ไม่ว่าจะการกระทำที่ผิดศีลธรรม อาชญากรรม หรือแม้กระทั่งฆาตกรรม”

อาชญากรรมก็เรื่องหนึ่ง แต่คำว่าฆาตกรรมที่เขาพูดออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา นั้นทำเอาผมชนลุกชู

“พละมท่าอะไรอยู่ได้”

“ฮ่า ๆ ๆ” เสียงหัวเราะลั่นดังออกมาจากปากของเขา ผมเหม่อมองภาพที่เขายิ้มอย่างอารมณ์ดีโดยไม่รู้ตัว รู้สึกว่าบางครั้งที่เขาหัวเราะแบบนี้แล้วเหมือนกับเขาเป็นเด็กหนุ่มเลย แล้วเขาก็เอ่ยขึ้นอย่างใจดีราวกับกำลังอารมณ์ดีจริงๆ

“สงสัยอะไรก็ถามมาอีกสิ”

“ไม่สงสัยแล้ว”

ผมตอบกลับไปทันทีก่อนที่รอยยิ้มจะเลือนหายไปจากดวงตาของเขา จากนั้นเสียงทุ้มต่ำก็ลอดผ่านริมฝีปากที่ยังคงยิ้มแ้มอยู่

“ยูฮันอา ไม่สงสัยแล้วไม่ได้นะ”

“...อย่าเรียกผมแบบนี้”

“ก็ยูฮันคือชื่อของนายไม่ใช่เหรอ”

เขาลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหาผมที่ตัวแข็งทื่อ นั่นสินะ มันคือชื่อของผม แต่เวลาที่เขาเรียกผมด้วยชื่อจริง มันเหมือนกับเขากำลังทลายปราการอันแข็งแกร่งและคว้าตัวตนจริง ๆ อันอ่อนแอของผมที่ซ่อนอยู่ข้างในเอาไว้เลย รู้ตัวอีกทีเขาก็เดินมาตรงหน้าแล้วยื่นมือมาที่หน้าของผม ผมเอียงศีรษะไปด้านหลังตามสัญชาตญาณ แต่ก็ถูกมือแกร่งจับคางเอาไว้

“เอามือออกไป”

“นายผวาจริง ๆ ด้วยสินะ”

“ใครพวกกันเล่า”

ผมคว้าข้อมือของเขาเพื่อจะดึงออกไป แต่หมอนั้นไม่กระดิกเลยสักนิด จนผมรู้สึกหมดเรี่ยวแรงแทน เขาเอียงศีรษะไปด้านหลังและกำร่าบผมได้ออยู่หมัดราวกับผมเป็นเด็ก

“น่าทึ่งดีแฮะ ทั้งที่นายผวาแต่ก็ยังไม่หนี แกรมยังมองฝ่ายตรงข้ามตรง ๆ อีก”

“เพราะผมมั่นใจว่าต่อให้ต้องตายก็จะตัดแขนอีกฝ่ายได้สักข้างหนึ่ง ings กับคุณเองก็เหมือนกัน”

ผมเค้นเรียวแรงเพื่อปลดมือหมอนั้นออกแล้วเบี่ยงหน้าหนีไปด้านหลังสุดฤทธิ์

“ก็เป็นซะแบบนี้ ings ฉันถึงได้ถูกใจนาย เพราะแทนที่จะคุยโวว่าตัวเองจะเอาชนะ นายกลับเตรียมตัวกระโจนใส่เพื่อจะตัดแขนข้างหนึ่งแทน นายนี่เป็นคนที่ไม่กล้าบ้าบิ่น แต่ก็ปรับตัวรับความจริงได้ดีนะ”

ปรับตัวอะไรกันเล่า ถ้าผมตั้งใจจะกระโจนเข้าใส่อย่างใจกล้าบ้าบิ่น ก็ต้องรู้ถึงความเสี่ยงที่จะตามมาอยู่แล้วสิ แล้วมาถูกใจผมด้วยเรื่องที่

มันไม่ได้ใหญ่โตอะไรเนี่ยนะ สมกับเป็นไอ้ประสาทจริง ๆ เลย ผมบ่นอุบอิบ
ก่อนจะหยุดเมื่อได้ยินเสียงพิมพ์ของเข

“ว่าแต่ทำไมถึงปรับตัวรับความรู้สึกผิดที่เฮงชวายนั่นไม่ได้กันล่ะ”

เหมือนว่าหมอนั้นจะรู้ว่าจิตตรงจุดไหนถึงจะช่วยผมได้ และสะกิด
ตรงจุดนั้นทุกครั้งที่ผมเผอเรอ ต่อให้ไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบอะไร แต่
ก็ไม่สามารถหยุดจ้องเขาได้อยู่ดี

“นิสัยประสาท ๆ ของคุณ ผมก็ปรับตัวรับไม่ได้เหมือนกัน”

“ทำไมล่ะ ฉันอุตส่าห์ยับยั้งชั่งใจแล้วก็อ่อนโยนกับนายขนาดนี้แล้วนะ”

หมอนั้นพูดพล่ามไปเรื่อยก่อนที่จู่ ๆ จะตะครุบไหล่ผมแล้วผลักลงไป
บนที่นอน ผมพยายามดันเขากออกไปโดยอัตโนมัติ แต่เขากลับขึ้นมาคร่อม
ตัวผมในทันที

“นิสัยเก่าที่ยับยั้งไว้มันผุดขึ้นมาทุกหนี่งนาที่เลยเธอ ถอยไปเลยไป”

“แต่นายก็ชอบมันไม่ใช่เหรอ”

ชั่วอึดใจนั้นผมเงยหน้ามองเขาด้วยดวงตาที่เบิกกว้างพร้อมกับ
ตัวแข็งทื่อไปโดยไม่รู้ตัว พอผงะไปเล็กน้อยและคิดว่าตัวเองน่าจะรู้สึก
กระอักกระอ่วนใจเพราะมันเป็นคำถามของคนที่มีความรู้สึกต่อกันใช้ถามกัน
แต่กลับรู้สึกจุกจิกข้างในอกเสียอย่างนั้น ในหัวรู้ดีว่าแค่ตอบกลับไปว่าไม่ใช่
ก็พอ แต่ปากดันไม่ยอมเปิดออกง่าย ๆ ทำไมผมถึงไม่อยากตัดแขนของเขา
แล้วทำไมถึงร้องให้ต่อหน้าเขาได้...ทำไมถึงไม่อาจเอ่ยคำโกหกกับคำถาม
พวกนี้ได้กันนะ

“ตอบมาสิ”

หมอนั้นน่าจะเข้าใจการที่ผมปิดปากเงียบไปในความหมายอื่น รอยยิ้ม
ที่ประดับอยู่บนใบหน้าเสมือนจึงเลื่อนหายไป เขารวบข้อมือทั้งสองข้างของผม
จนแน่นแล้วยกขึ้นเหนือศีรษะ ผมรู้สึกว่าตัวเองเป็นเหมือนสัตว์ที่ถูกเขาล่า
และยังกำราบผมที่พยายามเอี้ยวตัวหนีได้อย่างง่ายดายแล้วโน้มศีรษะ
ลงมาประจันหน้ากับผม ผมมองเขาที่หยุดอยู่ในระยะหนึ่งฝ่ามือและรับรู้
ได้ถึงความรู้สึกโกรธนั้น ก่อนที่เขาจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่ากับ
กระซิบ

“นายไม่เคยอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวฉัน แล้วก็ไม่อยอมรับด้วยว่าชอบฉันแล้ว แต่ทำไมฉันถึงเกลียดนายไม่ลงกันนะ แถมตอนนี้ก็จะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว ฉันอยากได้ยินคำว่าชอบจากนายจนแทบคลั่งเลยละ แม้ว่าจะต้องเอาमितมาจ้อคอของนายก็ตามที”

“...ปล่อยนะ อี๊ก”

ผมบิดแขนที่ถูกเขารวบอยู่จนร้องครวญออกมา ตอนนี้องเขาถึงได้ยิ้มน้อย ๆ กับปฏิกิริยาของผมแล้วพูดอย่างนุ่มนวล

“ถามฉันมาสิ”

“อะไร”

“ถามว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่”

“...”

“แค่ถามยังพวaleyเธอ ใม่อยากฟังความรู้สึกผิตนั้นหนอยเธอ”

“เลิกพูดจาหมา ๆ แล้วถอยออกไปซะ”

คราวนี้คำข่มขู่น่าจะใช้ได้ผลจริงๆ เพราะเขาโกรธผมมากกว่าเดิม ถึงเสียงจะเรียบต่ำและสงบนิ่ง แต่สำหรับผมแล้วมันฟังดูคล้ายกับเสียงเช่นเขี้ยวด้วยความโกรธจัดอย่างบอกไม่ถูก

“ตลอดเวลาที่ตื่น ในหัวของฉันทิดถึงแต่เรื่องของนาย แมงนำหูดหงิดฉิบหายเลย”

อะไรนะ...ผมอึ้งไปจนพูดอะไรไม่ออก เขาจะบอกว่าระหว่างที่ทำแแต่งานก็คิดถึงเรื่องของผมไปด้วยเนี่ยนะ ทันใดนั้นเขาก็อธิบายเพิ่มราวกับลวงรู้ข้อสงสัยของผม ปัญหาคือผมรู้สึกเหมือนลมหายใจที่ลอดผ่านริมฝีปากข้าง ๆ ไบหูกำลังรินรดลงบนผิวหนัง ทำเอาขนลุกเกรียวในแบบที่คุ้นเคยทว่าไม่ได้รู้สึกรังเกียจมันเลยสักนิด

“เวลาทำงานอยู่คนเดียว ในหูของฉันทิดได้ยินแต่เสียงทอกระเส้าตอนที่มือสัมผัสโดนตัวของนาย”

พอผมยื่นคอด้วยความรู้สึกจี้จี้ หมอนั้นก็ใช้ริมฝีปากแหม้ตึงหูของผมเบา ๆ ก่อนถอยออกไป

“ฉันคิดวนเวียนอยู่ตลอดเวลาที่ประชุมในบริษัทว่าริมฝีปากของนาย

มันนุ่มหยุ่นแค่ไหน”

ริมฝีปากของเขาขยับเข้ามาใกล้ริมฝีปากผมแล้วตะเบา ๆ รวากับเฉียดผ่านไป เขาหยุดพูดครู่หนึ่งตอนที่ตะริมฝีปากผมเบา ๆ แล้วลมหายใจอุ่นร้อนของเขาก็ลอดผ่านกลีบปากนุ่มก่อนจะรินรดลงบนผิวหนัง

“ฉันเคยขับรถแล้วนึกถึงแต่สัมผัสผืนสตรองเอว สะโพก แล้วก็ขาของนายที่ฉันเคยลูบไล้จนอดกลั้นเอาไว้ไม่ไหว แล้วก็หลงเอยด้วยการช่วยตัวเองในรถ”

เสียงกระซิบของเขาเยนคางและรีนหูจนแม้จะเห็นมือที่กำลังถอดกางเกงของผมออกก็ทักท้วงเขาไม่ได้ ริมฝีปากที่แตะสัมผัสกันเบา ๆ ออกแรงกดลงบนกลีบปากของผมอย่างอ้อยอิ่ง เขาก็เป็นคนเหมือนกับผม แต่ทำไมริมฝีปากถึงได้ร้อนผ่าวราวกับไฟลวกอยู่เสมอเลยนะ หัวร่างกายของเขาเองก็ไม่ต่างกัน รวมถึงมือที่ถอดกางเกงออกและกำลังกอบกวมส่วนนั้นของผมอยู่ก็ร้อนผ่าวมาก ดังนั้นตอนที่ริมฝีปากของเขาเลื่อนลงมาตรงแผ่นอกแล้วดูตึงผิวเนื้อของผม มันจึงเป็นการปลุกเร้าที่ใกล้เคียงกับคำว่าเจ็บปวดแม้ว่าจะไม่ได้รู้สึกเจ็บใด ๆ ก็ตาม

“อย่าทำรอยบนตัวผม”

ผมรู้สึกได้ว่าหมอนั้นที่กำลังดูตึงแผ่นอกหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะใช้ฟันขบกัดตรงยอดดอก

“ฮะ! อย่ากัด...แม่งเอ๊ย”

คำพูดที่เคยต่อต้านเขาจบลงด้วยคำสบถที่ฟังคล้ายกับเสียงครวญคราง เขาจับแก่นกายของผมไว้ในมือแน่นแล้วเริ่มขยิบสาวอย่างจริงจัง ต่างจากตอนที่ค่อย ๆ ลูบไล้เพื่อจุดไฟในตัวผม ก่อให้เกิดแรงปลุกเร้าจนต้นขากระตุกเบา ๆ ผมหลับตาพร้อมกับเซิดหน้าขึ้น

ผมรู้สึกได้ว่าเขาที่เยกหน้าขึ้นมาตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้กำลังสำรวจใบหน้าของผมอยู่ แม้จะไม่เห็น แต่ก็รับรู้ได้ว่าไม่มีแววเยาะหยันอยู่ในสายตาของเขาเลยสักนิด ทั้งที่เขาจะล้อเลียนผมก็ได้เพราะได้ยินผมพูดถึงความรู้สึกผิดบาปจนเยียน ขณะเดียวกันผมก็รู้สึกวามหวามกับการสัมผัสสร้างกายแบบนี้พร้อม ๆ กับที่รับรู้ได้ว่าเขาไม่ได้เยาะเย้ยผม

เมื่ออากาศเริ่มร้อนผ่าวขึ้นมาด้วยลมหายใจของเรา ความรู้สึกผิดบาป

ก็ถูกตัดทิ้งไปกลายเป็นความเจ็บปวด ผมไม่คิดว่าเขาจะเอาใจใส่ผม เพราะเขาไม่ใช่คนอ่อนโยนขนาดนั้น แต่เหตุผลอาจเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวที่อยากรู้สึกเข้าใจและเพลิดเพลินมากยิ่งขึ้นเวลาเห็นผมมีปฏิกริยามากกว่าเดิมก็ได้ แต่ไม่รู้ว่าผมยอมรับช่วงเวลานี้เพราะความเห็นแก่ตัวนั้นของเขาหรือเปล่า แต่มันยังไม่อาจผลักไล่เขาที่กำลังขบกัดไปทั่วตัวได้ด้วยซ้ำ

“อ่า ให้ตายเถอะ”

ผมลืมตาขึ้นแล้วมองเขา หมอนั้นที่ขบกัดแผ่นอกของผมอีกครั้งหัวเราะเมื่อเห็นแววตาหงุดหงิดเต็มแก่ของผม

“เจ็บหรือ”

“ใช่ มันเจ็บ แม่งเอ๊ย”

ผมสลับออกมาอีกครั้ง แต่ริมฝีปากของหมอนั้นกลับโค้งงอขึ้นกว่าเดิม ทำไมเขาถึงยิ้มอารมณ์ดีแบบนี้ล่ะ

“นั่นดีเลย นายจะได้คิดถึงฉันทุกครั้งที่เห็นรอยพวกนี้ไง”

พูดเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย ผมตกตะลึงอย่างพูดไม่ออก แต่ก็กลัวว่าหากส่งเสียงออกไปแล้วลมหายใจที่หอบสั้นอาจจะหลุดออกมาด้วย เขาจ้องมองผมก่อนจะก้มลงไปใช้ปากดูดติ่งแผ่นอกของผมอีกครั้ง ผมทิ้งศีรษะลงบนหมอนแล้วขีดหน้าขึ้น ตอนนี้มีทั้งมือที่ปลุกเร้าแก่กายอย่างแรงและริมฝีปากที่วนเวียนอยู่ตรงยอดดอก สัมผัสพวกนี้มันคืออะไรถึงได้ทำให้ร่างกายของผมอ่อนยวบและเสียววาวขึ้นมาแบบนี้

“อย่าพูดอะไรบ้า ๆ น้า”

พอตอบกลับด้วยเสียงแผ่วราวกับกระซิบ เขาก็ยิ้มพร้อมกับออกแรงที่มือและริมฝีปาก ผมสุดลมหายใจเข้าพร้อมกับหุบขาราวกับกระตุกเกร็ง แต่เขาก็กลับใช้มืออีกข้างแหวกอ้าต้นขาด้านในของผมออกอย่างแรงคล้ายกับจะบอกว่าผมกำลังขัดขวางไม่ให้เขาใช้มือช่วยผมสำเร็จความใคร่อยู่ ผมออกแรงต่อต้านแล้ว แต่สุดท้ายก็สู้แรงนั้นไม่ไหว และทันทีที่แยกเรียวขาออก เขาก็เลียจากแผ่นอกขึ้นมาที่ยอดดอกของผมเป็นทางยาว

“ถ้าฉันเป็นบ้าจริง ๆ คงจะใช้มีดกะชวกทุกส่วนของนาย ยกเว้นแค่ดวงตาเอาไว้ส่องกระจกแล้วละ”

“คุณคิดว่าตัวเองจะอยู่ครบสามสิบสองหรือยังไง ผมก็เอามีดแทงคุณได้เหมือนกัน...อีก! อ่า”

ปลายเล็บของเขาครูดผ่านส่วนปลายแกนกายของผมจนความรู้สึกเสียวซ่าแล่นพล่านไปทั่วทั้งตัวพร้อมกับลมหายใจหอบถี่ เขาตั้งหน้าตั้งตาใช้มือชักกรูดแกนกายพร้อมกับก้มมองใบหน้าผมเขม็ง

“นายรู้ไหมว่าทำไมฉันถึงชอบเสียงครางของนาย เพราะว่ามันจะต่อปากต่อคำอะไรกับฉันไม่ได้และทำได้แค่รับสัมผัสจากมือของฉันเท่านั้นแล้วนายก็จะช็อคตรงขึ้นมายังไงล่ะ”

ผมอยากปฏิเสธออกไปแต่ก็ทำไม่ได้ ทั้งยังไม่สามารถควบคุมตัวเองให้หยุดความสุขสมจากการหลังที่ทะลักออกมาในช่วงพริบตาได้ ในที่สุดผมก็ตัวสั่นสะท้านแล้วปลดปล่อยใส่อุ้งมือของเขาที่กำลังจ้องมองอยู่ “แฮก ๆ...” ความรู้สึกเคลิบเคลิ้มนั้นฉุดรั้งร่างกายให้อ่อนยวบอยู่บนเตียง ผมอยากนอนไปทั้งอย่างนั้น แต่ก็ได้ยินคำสั่งดังขึ้นมา

“ยกสะโพกขึ้น”

หว่า? ทำไม...ทันทีที่เหลือบดวงตาอันเหม่อลอยขึ้นมมอง ก็เห็นว่ากางเกงที่เกี่ยวอยู่ตรงสะโพกถูกถอดพรวดออกไป เขาดึงกางเกงอย่างแรงจนครูดและทิ้งรอยแดงยาวไว้บนต้นขา

“ฉันเคยบอกว่าจะยังไง บอกว่าไม่จำเป็นต้องสวมกางเกงไง เพราะไม่ว่ายังไงนายก็ต้องอ้าขาแล้วโอบรัดไอนั้นของฉันเข้าไปก่อนถึงจะออกไปจากที่นี่ได้”

ระหว่างที่พูดเขาก็แทรกตัวเข้ามาตรงกลางหว่างขาแล้วดึงข้อเท้าของผมผมพยายามหยุดลำตัวขึ้นมา แต่ก็ต้องทรุดลงไปอีกครั้งเพราะแรงของหมอนั้นที่บิดเบียดส่วนล่างเข้ามาแนบชิดหว่างขาซึ่งถูกแรงแกร่งแยกออก ไม่จำเป็นต้องยกศีรษะขึ้นไปมองก็รู้ว่าแท่งเอ็นอุ่นร้อนที่สัมผัสกับช่องทางด้านหลังนั้นแข็งขึ้นเพียงใด...เขาจะทำอีกรอบนี้แหละ

“คุณรู้ตัวไหมว่าคุณเหมือนกับหมาติดลัดเลย”

ผมพยายามซ่อนความรู้สึกด้วยการแสดงความหงุดหงิดออกมา แต่ลึกลับ ๆ แล้วกลับมีความกลัวนอนกันอยู่ โชคดีที่อีกฝ่ายกำลังตั้งหน้าตั้งตา

จับแก่นกายของตัวเองแล้วเอาส่วนหัวที่สั้นๆ มาถูไถกับช่องทางด้านหลังของผม
“ต่ำได้แค่นี้เองหรือ”

เสียงหายใจดังคล้ายกับเสียงหัวเราะออกมาเป็นเสียงที่หึ่งหุ้มต่ำและ
หนักหน่วง ผมเปลือยเคลิ้มตามเสียงนั้นไปชั่ววูตใจหนึ่ง เขาหลุบตามอง
แก่นกายของตัวเองและจ้องตรงจุดที่เตรียมจะยัดมันเข้าไป ลมหายใจของเขา
ถี่เร็วขึ้นพร้อมกับแผ่นอกที่กระเพื่อมขึ้นลงอย่างแรง ผมประหม่าเรื่องขนาด
ที่จะใส่เข้ามา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่อาจละสายตาไปจากเขาได้

ในที่สุดส่วนหัวที่ทวนเวียนอยู่บริเวณกลีบเนื้อปากทางเข้าก็ถูกดันเข้ามา
จนผมร้องครางราวกับสบถ แต่ก็ยังหลุบตาไปมองหน้าเขา ส่วนเขาก็เหลือบตา
ขึ้นมาสบกับผม ความพึงพอใจฉายชัดในดวงตาราวกับอารมณ์ดีไม่น้อย
ที่เห็นว่าผมกำลังมองเขาอยู่

“พ่อนคลายหน่อย ตอนนี้นายน่าจะรู้จักของของฉันดีแล้วไม่ใช่หรือ”

หมอนั้นสอดใส่เข้ามาเกินครึ่งอย่างไม่ลังเล ต่างจากน้ำเสียงที่อ่อนโยน
แม่งเอ๊ย ไอ้บ้านี้ ผมรู้สึกหายใจไม่ออกจึงบิดตัวไปมาพร้อมกับหายใจ
ทางปากเพื่อชมความเจ็บปวดเอาไว้ เขาหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเห็นท่าทาง
เจ็บปวดของผม

“นายยังไม่รู้เกี่ยวกับตัวฉันอีกหลายอย่างเลยนะ อ่า แต่ว่ามีอย่างหนึ่ง
ที่นายรู้แน่ๆ”

“อีก อะไรเล่า...เฮือก!”

หมอนั้นดันส่วนที่เหลือเข้ามาทั้งหมดอย่างไร้ความปราณี แม้ว่าช่องทาง
ด้านหลังที่ยังเกร็งแน่นจะค่อนข้างคับแคบ แต่เขาก็ยังถอนออกไปเบาๆ
ก่อนกระแทกเข้ามาสุดลำแบบไม่โอนอ่อนผ่อนปรนใดๆ ทั้งสิ้น ทำให้ข้างใน
ตัวผมคับแน่นไปด้วยของของเขาโดยไม่มีการหวงใยกันเลยสักนิด มันทั้ง
น่าขันและไม่น่าเชื่อว่านี่เป็นเหตุผลที่ผมไม่สามารถผลักเขาออกไปได้แม้ว่า
ช่องทางจะฉีกขาดและมีเลือดออก เพราะเขาจะเป็นคนที่เต็มเต็มข้างในตัวผม
ด้วยรอยยิ้ม และเป็นคนที่จะมอบความเจ็บปวดรวมถึงความททหรรษาให้ผม
ไปพร้อมๆ กัน

“ร้องออกมาสิ”

มือของเขาข้อมือเรือนผมของผมให้เงยหน้าขึ้นมอง พอลืมตาที่เปิดสนิทด้วยความเจ็บปวดก็เห็นใบหน้าที่โน้มลงมาจ่อตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ระหว่างนั้นเขาก็เริ่มขยับสะโพกอย่างเชื่องช้าแต่ไม่หยุดพัก พร้อมกับเอามือดันต้นขาต้านในของผมออก ทันใดนั้นก็ถอนแก่นกายออกไปอีกครั้งก่อนกระแทกเข้ามาจนสุดลำ

“อ๊ะ!”

ผมร้องครางก่อนจะเกี่ยวขาที่ลอยคว้างกลางอากาศรอบเอวของเขาเพื่อประคองร่างกายที่ถูกดันขึ้นไป ทั้งยังรู้สึกได้ว่าริมฝีปากของเขาที่แนบชิดกันอยู่ตวัดโค้งขึ้น แล้วเขาก็พึมพำออกมาจนลมหายใจที่ทั้งร้อนทั้งชื้นกระจายไปทั่วปากของผม

“นั่นแหละ เสียงเพราะดีนี่”

“แม่งเอ๊ย ถ้าจะทำก็ แสก อีก็...รีบทำเข้าลิ อ๊า!”

ริมฝีปากของเขาประกบลงบนริมฝีปากที่เผยออก ก่อนเรียวลิ้นจะรุกล้ำเข้ามา ผมกอดเกี่ยวแล้วจิกเล็บลงบนแผ่นหลังของเขาที่เร่งความเร็วในการกระแทกเข้ามาจนเกิดเสียงหยาบโลนตามที่พูด ความเจ็บปวดและความรู้สึกสุขสมเริ่มตีรวนอยู่ตรงท้องน้อย เมื่อผมหายใจปนกับเสียงครวญครางแทนที่จะร้องด้วยความเจ็บปวด เขาก็จูบผมอย่างดูดดื่มก่อนจะผละริมฝีปากออกไปแล้วเอ่ยปาก

“บอกฉันมา อ่า ว่านายรู้สึกยังไง”

เขาถามพร้อมกับหอบหายใจผ่านริมฝีปากราวกับวิ่งมาเหนื่อยๆ แต่ผมไม่ได้ตอบออกไปในทันที สิ่งเดียวที่ออกจากปากมีเพียงเสียงครางที่สอดประสานกับเสียงสอดใส่ดังเฉอะแฉะที่ส่วนล่างเท่านั้น

“อ่า...ฮึ๊ก!...อ้าาา!”

“ทุกครั้งที่ฉันกระแทกใส่ร่างกายนาย อ่า มันก็ไหลเยิ้มเลยไม่ใช่เหรอ เป็นยังไงบ้าง ทิม?”

เป็นยังไงนะเธอ ร่างกายผมโยกคลอนและแรงปลุกเร้าที่ช่องทางด้านหลังก็คับแน่นอยู่เต็มท้องน้อย ผมคิดอะไรไม่ออกนอกจากความรู้สึกสุขสมตอนใกล้หลังที่พุ่งทะยานขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนแทบจะระเบิดทั้งที่ยัง

ไม่ได้สัมผัสแก่นกายของตัวเองด้วยซ้ำ เพราะการที่เขาตอกอัดแก่นกาย และสอดใส่เข้ามาโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ผมจึงไม่รู้สึกรู้ว่าจำเป็นจะต้องพูด คำโกหกออกไป

“แม่งเอ๊ย อีก...อ๊ะ อ่า...ผมรู้สึกดี...อีก”

ทั้งที่เขาน่าจะได้อินคำตอบที่ต้องการ ทว่ากลับไม่ได้ยินเสียงหัวเราะ แต่อย่างใด พอเหลือบตาขึ้นเว็บหนึ่งก็เห็นใบหน้าไร้อารมณ์ที่ไร้รอยยิ้ม กำลังก้มมองอยู่ แต่มันดูเหมือนใบหน้าที่แท้จริงของเขา การกระทำดิบเถื่อนที่สะโพรกราวกับสัตว์ป่าและนัยน์ตาสีดำที่ฉายภาพของผมคนเดียวนั้น เหมาะกับตัวตนของเขาเป็นอย่างมาก

ผมจ้องมองเขาจนกระทั่งถึงวินาทีสุดท้ายก่อนที่จะหลั่งออกมาแล้ว หลับตาลงครู่หนึ่ง มวลน้ำรักรสีขาวพุ่งออกมาจากแก่นกาย เป็นจังหวะเดียวกับที่ห้องน้อยกระตุกเกร็งและกล่อมเนื้อข้างหลังหดรัดแน่น เหมือนนันทรมาน ช่องทางด้านหลังของผมต่ออีกได้ไม่นานนักก็ปลดปล่อยออกมาในท่านั้น พร้อมกับท่อนล่างที่กำลังแนบชิดกันกระตุกสั้นอยู่สองสามครั้ง

เขาถอนตัวออกไปช้าๆ ทำให้หยาดน้ำสีขาวขุ่นที่หลังไวกังในไหลเยิ้มออกมา ความรู้สึกนั้นแจ่มชัดมากจนผมขมขลุค ผมหลับตาลงทั้งอย่างนั้น ขณะที่รู้สึกได้ว่าสัญญาณที่บ่งบอกว่าพฤติกรรมเยี่ยงสัตว์ของเขาได้จบลงแล้ว และรู้สึกเหนื่อยเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันได้พักผ่อนเหมือนนั้นก็จับตัวผมพลิกทันทีที่เพิ่งถอนแก่นกายออกไป ผมหันกลับไปมองเขาด้วยความตกใจ

“อะ...ทำอะไรของคุณนะ จะทำต่ออีกหรือ”

เขาเอียงศีรษะพร้อมกับยิ้มให้ด้วยรอยยิ้มเฮงซวย

“ไหนนายบอกว่ารู้สึกดีไง”

หนึ่งในความเคยชินตอนทำงานเป็นพนักงานส่งของคือรีบสายเรียกเข้าทุกสาย และเช็คข้อความเท่าที่ทำได้ หลังจากได้ประกาศออกไปได้สักพักผมก็นอนแผ่อยู่บนเตียงด้วยความรู้สึกเหมือนจะตาย แล้วจู่ๆ ในหัวก็พลันนึกถึงโทรศัพท์

ขึ้นมา โทรศัพท์อยู่ที่ไหนนะ ทันทีที่ลุกขึ้นมาได้เท่านั้น ความเจ็บปวดก็พุ่งทะยานขึ้นมาตั้งแต่กระดูกก้นกบจนถึงช่วงเอวจนถึงต้องสบถออกมาโดยอัตโนมัติ ผมกัดฟันลุกขึ้นมาสวมชุดคลุมแสงสวยแล้วเดินออกมาจากห้อง

ห้องพักของโรงแรมนี้น่าจะมีขนาดใหญ่พอๆ กับบ้านหลังหนึ่ง เมื่อเดินผ่านโถงทางเดินก็มีห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นตรงหน้า ผมเห็นว่าโทรศัพท์มือถือของตัวเองตกอยู่บนพื้นตรงนั้น แม้จะสงสัยว่ามาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง แต่ก็พอจะจำได้เลือกราง รู้แค่ว่าทันทีที่เข้ามาในห้องไอ้ประสาทก็รวบตัวผมไปจูบ...เท่านั้นแหละ ผมรีบลบความคิดออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาแล้วเช็กโทรศัพท์ตามความเคยชิน แต่โทรศัพท์ปิดเครื่องอยู่ เลยสงสัยว่าทำไมถึงปิดเครื่องกันนะ หลังจากที่เปิดเครื่องแล้วก็มีรายการแจ้งเตือนแจ้งเตือนขึ้นมามากมาย

“ทำไมแจ้งเตือนเยอะขนาดนี้”

มีข้อความเสียงที่ปกติไม่ค่อยมีเข้ามาฝากไว้ประมาณสองสามข้อความ ผมพยายามทวนความทรงจำว่าต้องเปิดฟังข้อความเสียงอย่างไรก่อนจะกดรหัสผ่าน แล้วก็ได้ยินข้อความแรกทันที

“สวัสดีครับ คุณสองร้อยยอน”

แค่ได้ยินชื่อก็อยากจะปิดหนีทันที แต่เพราะผมเคยมีเรื่องติดค้างกับผู้จัดการคลับเลยฟังเขาพูดต่อพร้อมกับทำหน้านิ่งๆ วิวมวดไปด้วย

“ผมผู้จัดการคลับเขวงกตของอลิชนะครับ คุณสบายดีไหมครับ”

ผมคิดว่ามันเป็นคำทักทายที่ไร้สาระมาก ๆ ทันใดนั้นก็มึนเสียงรบกวนแทรกมาแสดงความคิดเห็นแบบเดียวกับที่ผมกำลังคิดอยู่

“เฮ้ย อย่าพูดจาไร้สาระแล้วถามเรื่องเจย์เร็ว ๆ เข้า”

คนที่พูดแทรกมาคือเก้าแก่ของอลิซ เสียงเขาดังกว่าผู้จัดการคลับที่ปากแหม่นอยู่กับโทรศัพท์เสียอีก

“เก้าแก่ ผมขึ้นชื่อว่าเป็นผู้จัดการคลับเขวงกตของอลิซ จะให้ทำเรื่องไร้มารยาทอย่างการพูดเข้าประเด็นตรงๆ โดยไม่ทักทายก่อนไม่ได้หรอกครับ”

“อ่าฮะ มันก็นะ...เอ? แต่เมื่อวานพอโทร.มาหาฉันนึบ นายก็เข้าเรื่อง

ป๊อบโดยไม่ทันหักทายเป็นเลยไม่ใช่เหรอ บอกว่าประธานฮวังมาถึงแล้ว ให้รีบ ๆ
วิ่งมาซะนะ”

“ผมบอกว่าได้โปรดรีบวิ่งมาเร็วเข้าต่างหากล่ะครับ”

“เอ่อ ก็ใช้อยู่หรือ...ฮึ? เฮ้ย”

หลังจากคำว่า ‘เฮ้ย’ ดังออกมา ข้อความเสียงก็ถูกตัดไปทั้งอย่างนั้น
ผมฟังข้อความถัดไปด้วยความรู้สึกหนึ่งอึ้ง

“สวัสดีครับ คุณสองร้อยวอน ผมผู้จัดการคลับเซาวงกตของอลิซ
นะครับ”

วินาทีที่ได้ยินเสียงนั้นผมนึกว่าตัวเองจะได้ฟังข้อความเสียงเดิมซ้ำ
อีกครั้ง แต่ก็ได้ยินเสียงแทรกขึ้นมาก่อน

“นี่ บอกให้รีบ ๆ ถามเรื่องเจย์ไจ เจย์ของฉันปิดทั้งโทรศัพท์แล้ว
ก็ติดต่อไม่ได้ด้วย แล้วเจ้าสองร้อยวอนจะอยู่อย่างสงบสุขเป็นทองไม่รู้ร้อน
ได้ยังไงกัน”

นี่ฝากข้อความเสียงแบบนี้ไว้ในเครื่องผมแค่เพราะไอ้ประสาทปิดเครื่อง
แค่นั้นแหละ แต่ที่พวกเขาพูดมาก็มีความจริงอยู่บ้าง คือตอนนั้นผมไม่ได้
อยู่อย่างสงบสุขเลย แม่แอม เอ็ม ระเบิดทั้งตัวเลยเนี่ย ถ้าแก่ของอลิซ
พูดออกมาอย่างไม่ลังเล ต่างจากผมที่ข่มความเจ็บปวดเอาไว้ในใจ

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเจย์จะวิ่งพรวดออกไปในเวลาที่น่าจะต้องทำงาน
จนหัวหมุนอยู่ที่บริษัท แถมยังไม่รับโทรศัพท์อีกต่างหาก เจย์ของฉันไม่ใช่
คนไร้ความรับผิดชอบแบบนี้หรอกนะ! ต่อให้รีบไปเข้าห้องน้ำเพราะห้องร่ว่ง
หรือห้องผูกก็ไม่มีทางขาดการติดต่อไปนานแบบนี้...เฮือก หรือว่าเขาจะล้ม
ตอนที่ไปทำธุระหรือเปล่า!”

ผู้จัดการคลับตอบโต้ถ้าแก่ที่กำลังวิตกอย่างว่องไว

“คงไม่ใช่แบบนี้หรอกครับ ถ้าแก่ เวลาทำธุระนะยิ่งจำเป็นต้อง
ใช้มือถือที่สุดเลย ไม่มีทางวางทิ้งไว้หรอกครับ”

“ไอ้โฮ ผู้จัดการคลับ ทักษะในการสืบสวนเพิ่มขึ้นแล้วนะ...”

“ผมเผ้าสังเกตความสามารถในการวิเคราะห์ที่แท้จริงของถ้าแก่แล้ว
เรียนรู้มาทั้งหมดเลยครับ”

“ก็ใช่ ฉันนะแทงใจดำ¹ เก่งพอตัวเลยแหละ แถมยังเอาเข็มบ่ง² เก่งด้วยนะ”

ข้อความเสียงที่สองจบลงด้วยเรื่องราวที่ไร้แก่นสารแบบนี้ ผมรวบรวมความอดทนเฮือกสุดท้ายเพื่อกดฟังข้อความเสียงที่สามเพื่อเอาไว้

“สวัสดีครับ คุณสองร้อยยอน ผมผู้จัดการคลับเซาวงกตของอลิซ นะครับ”

พอถึงจุดนี้ผมก็รู้สึกของตัวเองโดนทวนประสาทเข้าแล้ว

“อ่า ช่างมันเถอะ ถ้ามเข้าประเด็นก่อนเลย บอกว่าถ้ารู้ว่าเจย์อยู่ที่ไหนแล้วช่วยติดต่อมาที คนที่บริษัทบอกว่าจู่ๆ เขาก็รีบร้อนออกไปเลย น่าจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่ๆ”

ไม่ใช่แบบนี้เลยสักนิด ว่าแต่ถ้าแกบอกว่ไอ้ประสาทวังพร้าวออกมาจากบริษัทดื้อๆ เลยอย่างนั้นหรือ ผมไม่อยากจะเชื่อเลย ก่อนที่จะได้ยินเสียงของคนที่ไม่อยากจะเชื่อพอๆ กับผม

“เจย์ของฉันนะวันๆ ทำแต่งงานตัวเป็นเกลียว ไม่เคยคบใคร แล้วก็ไล่ซื้อตั้งขนาดไหน เขาไม่มีทางโอดงานแล้วไปเที่ยวเล่นกับแฟนได้หรอกนะ!”

แม้จะเป็นข้อความเสียง แต่ผมก็สะดุ้งโหยงโดยไม่รู้ตัว ผู้จัดการคลับเห็นด้วยจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงหนักแน่นทันที

“แน่นอนอยู่แล้วครับ แฟน? โอดงาน? คำพวกนี้ไม่เคยอยู่ในพจนานุกรมของท่านผอ.ยูนเลยครับ”

ตอนนี้ผมไม่ได้หงุดหงิด แต่รู้สึกละลายใจจนทนฟังต่อไปอีกไม่ได้แล้ว และเสียงกระซอกกระซิบของเจ้าแกที่ตะโกนดังแทรกมาก็ฟังดูไม่น่าขำเลยสักนิด

“ถ้าขึ้นเขาก็ล้มในห้องน้ำจริง ๆ หรือยังไงนะ ทีม?”

---

¹ เป็นการเล่นคำระหว่างแทงใจดำ (แทง 심 을 찌 르 다) กับเอาเข็มบ่ง (손 을 찌 다) ที่มีรากศัพท์หมายถึง ทีม แทง หรือจีเหมือนกัน เพื่อบอกเป็นนัยๆ ว่าเจ้าแกมีทักษะในการสอบสวนที่จีจู้ดคนเก่ง

² หนึ่งในวิธีการรักษาแบบภูมิปัญญาชาวบ้านที่ใช้เข็มแทงลงบนผิวหนังเบาๆ ให้เลือดไหลซึมๆ เพื่อรักษาอาการของโรคต่างๆ เช่น ท้องอืดท้องเฟ้อและอาหารไม่ย่อย

หลังจากนั้นผมไม่จำเป็นต้องกดปุ่มหยุดเลย เพราะจู่ ๆ ก็ถูกแยงโทรศัพท์ไปกะทันหัน เมื่อเหลือบตาขึ้นด้วยความตกใจก็เห็นไอ้ประสาธกำลังก้มมองด้วยสายตาเย็นเยือกอยู่

“กำลังคุยกับใครเหรอ”

ทำไมถึงถามอะไรน่ากลัวแบบนั้นล่ะ ผมกำลังอึ้งเลยตอบกลับไปงง ๆ

“ก็มีข้อความเสียงเข้ามาเลยฟังดูเฉย ๆ แล้วผมจะคุยโทรศัพท์ที่ไม่ได้เลยหรือไง”

“ไม่ได้”

หมอนั้นตอบกลับมาอย่างไร้ร่างอายจนผมผงะแล้วกวาดตามองไปรอบ ๆ

“ทำไมล่ะ โรงแรมนี้เขาไม่ให้คุยโทรศัพท์ในห้องเหรอ”

หมอนั้นจ้องผมนิ่ง ๆ ก่อนจะเปิดปากพูดอีกครั้ง

“อืม”

“...”

“ลุกขึ้นมาได้แล้ว ฉันตั้งใจจะมาเรียกนายพอดิ อาหารพร้อมแล้ว”

“นี่ คุณพูดเป็นเล่นนะ...ไม่สิ โทหกกันละสิ”

ผมถามเสียงเข้มขณะที่เขาคำว่าแขนให้ผมลุกขึ้น แต่เขากลับจูงผมไปยังห้องอาหารที่เชื่อมต่อกับห้องนั่งเล่นแล้วพูดเรื่องอื่นขึ้นมาแทน

“อาหารแบบเกาหลีนะ นายโอเคใช่ไหม”

“เดี๋ยวละ นี่คุณกำลังโกหกอยู่ใช่ไหมเนี่ย ไหนบอกว่าไม่ชอบพูดเล่นไปงงหา”

ผมถามด้วยความโกรธ แต่เขากลับแค่ลากผมเดินต่อไปเท่านั้น สิ่งที่ทำให้ผมหัวร้อนคือสีหน้าของเขาที่ดูเหมือนกับคนกำลังกลั่นหัวเราะอยู่ปกติก็เห็นหัวเราะแก่นักหนา แต่ทำไมตอนนี้ถึงได้กลั่นเอาไว้อะล่ะ ผมทำท่าจะพูดอะไรออกไปสักคำ แต่พอเข้ามาในห้องอาหารก็พูดไม่ออกไปเลย

นี่มันอาหารสำหรับกี่คนกันเนี่ย ผมยืนตัวแข็งที่มองอาหารที่จัดวางบนโต๊ะขนาดกลางที่สามารถนั่งได้ประมาณเจ็ดถึงแปดคน และไม่อาจละสายตาไปจากอาหารได้เลยในขณะที่เขาบอกให้นั่งลง ปริมาณขนาดนี้

สิบคนกินก็น่าจะยังเหลือเลยนะ ค่าอาหารทั้งหมดเท่าไรเนี่ย จะว่าไปแล้ว ห้องนี้ก็ดูหรูหรามาก ๆ ด้วย เห็นมีเบ่งห้องตั้งหลายห้อง

ผมมองไปรอบ ๆ ก่อนจะหยิบช้อนกับตะเกียบขึ้นมา พอได้กลิ่นอาหารแล้วความหิวก็มาเยือนทันที เครื่องเคียงมีหลายอย่าง แต่ผมตักข้าวเข้าปากก่อน อาจเพราะปกติเวลาเหนื่อย ๆ ผมมักจะกินข้าว เลยรู้สึกเหมือนได้กลิ่นหอมจากข้าวสวยก่อนอย่างอื่น หลังจากนั้นก็กินเนื้อบดอย่าง อาหารชุบแป้งทอด แล้วก็ปลาเคี้ยวซอส แน่นนอนว่าผมไม่ใช่คนเลือกกินจึงกินย่ำผักเข้าไปด้วย หลังจากกินอยู่พักใหญ่ถึงได้รู้สึกตัวว่าเขายังไม่ได้แตะอาหารเลย ข้ายิ่งเอาแต่มองผมหนึ่ง ๆ

“มีอะไรเหรอ”

“แค่รู้สึกว่าคุณนายเจริญอาหารดีนะ”

“เพราะหิวเฉย ๆ หรือ”

ก็คุณเอาแต่รูกไม่หยุดจนผมหิวมากเลยนี่ ผมบ่นอุบิบในใจขณะชยับช้อนกินข้าว แล้วก็ไต่ถามคำถามจากเขา

“เพราะเรื่องแค่นั้นเองเหรอ”

เมื่อมองเขาเป็นเชิงถามว่า “หมายความว่ายังไงกันนะ” เขาก็วางช้อนตอกสองข้างลงกับโต๊ะแล้วโน้มตัวมาทางผม

“นายปฏิเสธทุกสิ่งที่ทำให้นายสุขสบายนี่นา ไม่ว่าจะมีความสุขสำราญ ความเกียจคร้าน หรือว่าความฟุ้งเฟ้อ ก็เห็นนายอดรันทนไม่ไหวไปซะหมด ฉะนั้นเลยตั้งใจเลือกห้องที่ดีที่สุดยังไงล่ะ”

‘ตั้งใจ’ ผมไม่ใช่คนโง่ที่จะไม่รู้ความหมายของคำนี้ เขาจะบอกว่า ‘ตั้งใจ’ เลือกห้องดี ๆ เพื่อกลับแก่งผมอย่างนั้นสินะ แต่เพราะยังมีอาหารอยู่ในปากจึงก่นด่าเขาผ่านทางสายตาแทน แล้วหมอนั้นก็สบตาผมด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ว่าแต่...เหตุผลที่นายไม่โอ้อัดใจคืออะไรเหรอ”

ผมเคี้ยวข้าวขณะมองเขา ก่อนจะเบนสายตาไปทางอื่นแล้วก็กินข้าวต่อโดยไม่พูดอะไรอีก เพราะผมไม่มีคำตอบที่จะตอบเขา นั้นสินะ ทำให้ผมถึงไม่โอ้อัดใจ ผมเป็นคนที่ไม่คู่ควรจะอยู่สุขสบายในสถานที่แบบนี้แท้ ๆ แต่

ถึงอย่างนั้นก็น่าแปลกที่ไม่รู้สึกกระสับกระส่ายกับสภาพที่เป็นอยู่ในตอนนี้เลย

เมื่อก่อนถ้าได้นอนอยู่บนเตียงในวันหยุดที่มีปีละครั้งถึงสองครั้ง ผมจะรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนบาปจนอดอันตันใจไปหมด ทั้งที่ก็อยู่ท่ามกลางอากาศที่แห้ง แต่ไม่ว่าจะอ้าปากอย่างไรก็กลับรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออกราวกับจมอยู่ในน้ำ เวลาที่รู้สึกหวาดผวากำลังตะเกียกตะกายแล้วยิ่งจมดิ่งลงไปในทะเลลึกราวกับคนกำลังจะจมน้ำตาย ผมก็มักจะวิ่งออกไปบนถนน

ถึงแม้จะยืนอยู่ท่ามกลางผู้คน ทว่าผมก็ยังไม่ว่าอาจจุดขึ้นมาจากทะเลลึกได้อยู่ดี แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้หวาดกลัวความรู้สึกนี้ เพราะมันคือบทลงโทษที่คนซึ่งเกียจอย่างผมสมควรจะได้รับ และกลับรู้สึกว่าการเจ็บปวดเป็นค่าตอบแทนของการหยุดพักที่ผมได้ใช้เวลาในวันหยุดไปกับการนอนขดตัวอยู่บนเตียง

เพราะอย่างนั้นผมจึงต้องจ่ายค่าตอบแทนในการที่ตัวเองปล่อยใจให้ดื่มด่ำไปกับสถานที่ดี ๆ และหัวใจที่เต้นตึกตักจนต้องข่มมันเอาไว้ในตอนนั้น แต่ทำไมกัน...อ่า แบบนี้เองแหละ เหตุผลที่ผมไม่รู้สึกกระสับกระส่ายเป็นเพราะรู้อยู่แล้วอย่างนั้นแหละ เพราะการแก้แค้นของผมใกล้จะจบลงไปแล้ว ไม่นานแล้ว ถ้าฉันผมก็ต้องจมลงไปใต้ทะเลลึกจริงๆ แล้ว

“ฉันอ่านความคิดของนายไม่ออกหรอก แต่ทำไมถึงได้หัวเสียแบบนี้ล่ะ”

ผมได้สติจากภวังค์เพราะน้ำเสียงที่เย็นเยือกของเขา พอรู้ตัวที่กำลังเหม่อลอยโดยที่มือยังถือช้อนค้างไว้ ก็กลับมาเคลื่อนไหวราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“สังหรณ์ใจได้ไร้สาระซะหมดเลย คุณนี่ไม่ได้เป็นญาติกับเจ้าเก่าของอลิสแค่ชื่อจริงๆ”

“หา? ว่าไงนะ”

หมอนั้นถามกลับอย่างตกตะลึง ใบหน้าของเขาฉายชัดว่ากำลังอารมณ์เสียแบบที่นาน ๆ จะได้เห็นสักครั้ง แต่ผมกลับมองเป็นเรื่องบันเทิงมากกว่า

“ก็คุณสองคนเป็นญาติกันไม่ใช่เหรอ”

ผมถามเชิงหยอกล้อ แต่กรามของเขากระตุกราวกับกำลังกัดฟันแน่น

ว้าว เพราะการล้อเล่นมันสนุกแบบนี้ไง ทุกคนถึงได้ชอบทำให้เด็กร้องไห้กัน แต่แน่นอนว่านอกจากไอ้ประสาทที่อยู่ตรงหน้าผมจะไม่ร้องไห้แล้ว เขายังเบ้าปากและวกกลับไปหัวข้อเดิมก่อนหน้า

“ตอบมาสิว่าทำไมนายถึงไม่รู้สึกรู้สึกร้อดอัด”

“เรื่องแบบนั้นมันมีเหตุผลที่หนักแน่นแล้ว ผมกินเพราะหิว แล้วก็มาที่นี่เพราะมันนอนได้ สำหรับผมแล้วไม่ว่าโมเต็ลราคาไม่กี่หมื่นนอนหรือที่นี้มันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

“แค่นั้นเองเหรอ”

มีความสงสัยแฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขา ผมพยักหน้าอย่างเฉื่อยชา ก่อนจะพูดเสริม

“แล้วก็ยังมีอยู่อีกอย่าง ค่าโรงแรมนี่ผมจะช่วยออกครึ่งหนึ่ง อะไรทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะ”

“หน้าที่ของฉันมันเป็นยังไง”

เป็นยังไงนะเหรอ ผมเห็นสายตาและรอยยิ้มที่ฉายผ่านใบหน้าของเขา ไปรูปหนึ่งได้อย่างชัดเจน

“ก็คุณหัวเราะเยาะผมอยู่นี่ไง คิดว่าผมจะไม่มีปัญญาจ่ายค่าโรงแรมหรือไงไม่ทราบ”

“นายเข้าใจผิดได้ไร้สาระซะหมดเลย นายนี่เจอกับเจ้าแก๊งของอลิซบ่อยจนชักจะเหมือนเขายิ่งกว่าฉันที่เป็นญาติแล้วนะ”

อ่า ไอ้หมอนี่มันนอนจริงๆเลย ผมโดนเขาชุกกลับแบบหมดเดี๋ยวจอดเขายั่วผมพร้อมกับรอยยิ้มในดวงตาเหมือนกับตอนที่ผมล้อเลียนเขาไม่มีผิด

“ก็นายไปเจอเจ้าแก๊งบ่อยๆไม่ใช่เหรอ”

น่าแปลกที่ผมรู้สึกหัวเสียยิ่งกว่าการถูกด่าตรงๆเสียอีก การไปเจอเจ้าแก๊งของอลิซเป็นประจำไม่มีอะไรดีเลยจริงๆด้วย ผมกล้าก่อกวนความรู้สึกพ่ายแพ้ลงไปก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆห้อง ว่าแต่ห้องนี้มันเท่าไรกันนะ คึนละล้านถึงสองล้านนอนได้ไหม ทันใดนั้นเขาก็เตือนผมราวกับอ่านความคิดของผมออก

“หยุดคิดเรื่องค่าโรงแรมแล้วกินข้าวให้หมดเถอะ”

“ผมอิ่มแล้ว แล้วก็ช่วยออกเงินหนึ่งล้านวอนด้วย เพราะฉะนั้นหลัง
อย่ามาโอ้อวดเรื่องค่าโรงแรมก็แล้วกัน”

“...หนึ่งล้านวอน?”

“ทำไม นอนคืนเดียวมันไม่น่าจะเกินสองล้านวอนไม่ใช่หรือ”

เขาคลื้มฝีปากยิ้มช้า ๆ ก่อนจะมองผมราวกับกำลังมองอะไรที่น่ารัก
น่าชัง

“อ่า นั่นสินะ”

ผมรู้สึกกลางแคลงใจหนักขึ้นไปอีกเมื่อเขาอมรับ ที่ยิ้มแบบนั้น
เพราะชอบที่ผมช่วยหารค่าโรงแรมครึ่งหนึ่งหรือยังงั้นนะ ตอนนั้นเองผม
ก็ได้ยินเสียงดังกึกก่อนเขาจะผลักอาหารที่ยังไม่ได้แตะต้องมาตรงหน้าผม

“กินอีกสิ”

“ไม่เอา ผมอิ่มแล้ว”

“ยังไงก็ต้องกินเข้าไปอีก”

ผมจ้องเขาเมื่อได้ยินน้ำเสียงที่หนักแน่น

“ทำไมถึงบอกให้กินอยู่เรื่อยเลย ผมไม่ใช่สัตว์ที่ต้องขุนเพื่อรอวัน
ถูกจับไปกินนะ”

แต่หมอนั่นชะงักไปครู่หนึ่ง หืม?

“อะไรของคุณนะ นี่คุณให้ผมกินข้าวเพราะคิดแบบนั้นจริง ๆ หรือ”

เขายิ้มอย่างหน้าไม่อายกับคำถามของผม

“ไม่หรอกก ฉันจะขุนนายเหมือนหมูไปทำไมกันเล่า”

ผมยังเหลือความเคลือบแคลงใจอยู่นิด ๆ แต่ก็รู้สึกว่าเขาพูดถูก
เหมือนกัน เขาไม่ได้จะจับผมกินสักหน่อย นี่ผมติดโรคหวาดระแวงที่ไร้สาระ
มาจากเจ้าแกหรือเปล่าเนี่ย

“แต่นายผมไปหน่อยนะ”

ผมที่กำลังยกแก้วน้ำขึ้นมาจึงต้องกระแทกกลับไปดังเดิม

“ผมจะผอมหรือตัวแห้งจนหนังติดกระดูกแล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับคุณ
ด้วย เห็นคุณเคยมีน้ำหนักไม่ว่าขนาดศพที่เนาเบื่อยของผม คุณก็สามารถ
เอาได้ไม่ใช่หรือ?”

ผมประชดออกไปอย่างจริงจัง แต่แวตาทมอหนักกลับฉยความชอบใจ
“นายจำคำที่ฉนพูดได้ด้วยหรอเนี่ย”

“ก็คุณดูเหมือนคนบ้ามากเลยจำได้ไง หะ...หัวเราะผมทำไมนะ”

ผมรู้สึกอึดอัดใจกับเสียงหัวเราะของเขาเลยเอนตัวไปข้างหลัง

“ฉนคิดว่าคงต้องทำตัวบ้า ๆ ต่อไปเพื่อให้นายจำได้ตลอดไง”

จำได้อย่างนั้นหรอ ทำไมเขาถึงได้พูดคำพวกนี้ซ้ำ ๆ รวกับว่ามัน

มีความสำคัญอะไรสักอย่าง เขาหวังให้ผมคิดถึงเขาและสงสัยเกี่ยวกับตัวเขา
เสมอ แล้วยังต้องการให้ผมจดจำเรื่องที่เกี่ยวข้องเขาตลอดด้วย

“ทำไมไม่ยิ้มเลยละ นายกลัวที่จะเห็นว่าฉนบ้าคลั่งกับนายได้แค่ไหน
หรอ”

เมื่อเห็นสายตาก็ยื่นเยือกลงราวกับไม่เคยอารมณ์ดีมาก่อน ผม
ก็คิดในใจว่าหมอนี้ไม่ใช่คนธรรมดาจริง ๆ ด้วย ขนบนท้ายทอยผมลุกชูอีก
ตามเคยเมื่อนึกได้ว่าทำที่ที่เปลี่ยนไปนั้นอาจจะไม่ใช่ทั้งหมดที่ผมรู้ แต่คนเรา
รู้หน้าไม่รู้ใจกันหรอก แล้วผมก็ได้เห็นแค่ตอนที่หมอนั้นสวมหน้ากากรอยยิ้ม
เท่านั้นด้วย

“ผมแคไม่เข้าใจ”

ผมพิมพ์ไปเสียงเรียบก่อนที่เขาจะเอียงศีรษะราวกับคาดไม่ถึง

“เรื่องที่ฉนชอบนายนะหรอ”

เขาพูดคำว่าชอบเหมือนว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรแบบนั้นได้ยังไง
กันนะ เทียบกับไอ้ประสาทแล้ว ผมก็ไม่ใช่คนที่ร้ายงายขนาดนั้น ผมสรุป
ได้ว่าตัวเองดีกว่าหมอนั้น ก่อนจะได้ยินน้ำเสียงสบาย ๆ งามขึ้นมอีก

“หรือว่าเรื่องที่นายชอบฉน”

ผมชะงักกีกก่อนจะเบนสายตานิเพราะไม่ยอมกให้เขาเห็นปฏิกิริยา
ของตัวเอง ที่จริงแล้วเรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมไม่เข้าใจเหมือนกัน
เลยพิมพ์ออกไปแบบไม่รู้ตัว

“ความรักมันไม่มีเหตุผลไม่ใช่หรอ”

ขนาดพูดออกไปเองยังคิดว่าพูดจารู้สาระเลย ผมกนด้าตัวเองอยู่ในใจ
ว่าแม่งเอ๊ย ความรักอะไรกันเล่า...

“ไม่เลย ทุกความรักย่อมมีเหตุผลของมัน”

ผมไม่ได้พูดจารู้สึกรอคอยคนเดียวแล้วเลยมองเขาอย่างแปลกใจ แล้วเขาก็ผลักงานผลไม้มาทางผม

“กินแอปเปิลสิ”

ผมหยิบแอปเปิลจากจานนั้นเข้าปากทันทีโดยไม่คิดอะไร แม้ว่าจะอิมแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกติดใจความเปรี้ยวเล็กน้อยที่กระจายไปทั่วโพรงปาก

“เหตุผลอะไร”

“ความรักนั้นเป็นความรู้สึกที่จะก่อเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรามีความผูกพันอันแน่นแฟ้นและการขาดอะไรบางอย่างในวัยเด็กไปโดยไม่รู้ตัว แล้วไปค้นพบมันจากฝ่ายตรงข้าม ไม่ได้อยู่ดี ๆ ก็หล่นลงมาจากฟ้าหรอกนะ”

ผมหยุดเคี้ยวแอปเปิลแล้วมองเขาด้วยแวต่าอึ้ง ๆ

“อย่ามาพูดตลกหน้า ผมไม่เคยเจอคนประสาทแบบคุณในวัยเด็กสักหน่อย”

“ฟรอยด์³ เคยพูดเอาไว้ล่ะ”

“ใครนะ เพื่อนคนอเมริกันหรือ”

สีหน้าของเขานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบกลับมามีแบบ

“เพื่อนชาวออสเตรียที่ฉลาดนะ”

อ่า เขาอาศัยอยู่ในอเมริกาเลยมีเพื่อนจากประเทศอื่นด้วยสินะ นี่คงไม่ได้ถูกเพื่อนอเมริกันคนอื่น ๆ รุมบอยคอตหรืออะไรใหม่ ผมสลดความกังวลที่ไร้ประโยชน์ที่สุดในโลกทิ้งไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยิบแอปเปิลอีกครั้งลูบมากัดเข้าปาก

“ถึงมันจะเป็นคำพูดของเพื่อนที่ฉลาดแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้เป็นความจริงไปทั้งหมดหรอก ตอนเด็ก ๆ คุณเองก็ไม่มีทางเจอคนแบบผมเหมือนกัน”

“ไม่เคย แต่ว่านายเป็นคนเดียวที่มีความรู้สึกที่ฉันขาดไปในวัยเด็ก”

---

³ ซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ประสาทแพทย์ชาวออสเตรียและบิดาแห่งทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) ซึ่งเป็นพื้นฐานของวิธีการรักษาโรคทางจิตผ่านการพูดคุยระหว่างคนไข้กับจิตแพทย์

“ความรู้สึกอะไร”

“ความรู้สึกผิด”

คำนี้ถูกยกมาเป็นประเด็นบ่อยจนน่าจะรู้สึกเวียน แต่ผมกลับหายใจไม่ออกทุกครั้งที่ได้ยิน รอยยิ้มเขเองก็เลือนหายไปอย่างสิ้นเชิงราวกับอารมณ์เสียทุกครั้งที่ได้ยิน และรู้ว่าคำนี้เป็นคำที่ส่งผลกับเขาเสมอ

“ถึงฉันจะหงุดหงิดที่ไม่เข้าใจความรู้สึกผิดบาปของนายก็เถอะ แต่ในทางกลับกัน ฉันก็ยังรู้สึกว่ามันสูงส่ง เพราะเป็นความรู้สึกที่ฉันไม่เคยมีมาก่อน เพราะฉันอีกใจหนึ่งเลยอยากจะทำลายมันให้สิ้นซากไปเลย แต่ถ้าทำแบบนั้นนายคงจะแตกสลายเหมือนกับแก้วเลยสินะ ฉันไปคิดมาแล้ว ถ้าจะทำแบบนั้นฉันขอ...”

เขาหยุดพูดไปก่อนจะกลอกตามองอากาศราวกับครุ่นคิดอะไรอยู่พักหนึ่ง จนผมทนไม่ไหวเลยถามออกไป

“ขออะไร”

“ไว้คราวหลังจะบอกแล้วกัน เพราะฉันต้องเก็บไว้เป็นไฟตายใบสุดท้าย”

“เก็บไฟตายนั้นไว้เผชิญหน้ากับประธานคิมเถอะ...”

ผมกลืนคำพูดสุดท้ายลงไปก่อนที่ปากของตัวเองจะพาช่วย แต่ดูเหมือนว่าความกังวลจะปรากฏขึ้นบนใบหน้าของผม เขาถึงได้เหยียดยิ้มพร้อมกับลุกขึ้นจากเก้าอี้

“นายอยากทำอะไรหลังกินข้าวไหม”

“ผมอยากพักผ่อนหน่อย ตอนนี้เหนื่อยแล้ว”

“อืม ไปพักผ่อนด้วยกันหน่อยก็ไม่เลวแฮะ”

ผมคิดว่าเขาพยายามเปลี่ยนเรื่องเลยถามขึ้นมาอีกครั้ง

“คุณเก็บไฟตายเอาไว้จริงๆ นะเหรอ”

“นายเองก็น่าจะมีเหมือนกันไม่ใช่เหรอ ไฟตายที่ซ่อนไว้รอวันโค่นล้มมยองชินนะ”

พูดอะไรของเขาเนะ ผมกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง

“ไม่ ผมไม่มีเลยนะ ผมแบให้คุณหมดหน้าตักแล้ว ผมไม่ได้”

มีพวกเยอะเหมือนคุณลักหน้อย เพราะแบบนี้ถึงได้พูดออกไปไงว่านี่มันเป็นโอกาสเดียวที่มี ดังนั้นเลยต้องทำให้สำเร็จให้ได้”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก เพราะนายจะทำสำเร็จแน่นอน”

แล้วคุณล่ะ คุณจะทำสำเร็จเหมือนกันไหม...แม้ว่าจะเสียหน้าแต่ผมก็อดเป็นห่วงเขาไม่ได้ ถึงผมจะไม่ได้พูดมันออกมา แต่ดูเหมือนว่าจะปกปิดความกังวลของตัวเองเอาไว้ไม่มีดี

“มีห้องนอนอีกห้องหนึ่ง เพราะงั้นไปนอนห้องนั้น...แม่งเอ๊ย ไหนนายบอกว่าเหนื่อยงัย”

จู่ๆ เขาก็โพล่งคำสบถออกมา แล้วเดินเข้ามาตรงหน้าก่อนจะคว่ำไหล่ผมหมับ

“ถ้าฉันก็อย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนี้สิ”

“สายตาของผมนั้นเป็นยังไง...อู๊บ!”

คำพูดของผมถูกกลืนหายไปด้วยริมฝีปากของเขาที่ตั้งตัวผมเข้าไปแล้วประกบปากลงมาอย่างแรง หลังจากจูบอย่างเร่าร้อนราวกับจะช่วงชิงลมหายใจไป เขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วพิมพ์หัววนๆ

“เป็นยังไงนะเธอ ก็สายตาที่อ่อนขอให้ฉันกอดงัย”

ดิง เสียงแจ้งเตือนบอกว่าลิฟต์เคลื่อนตัวมาถึงที่หมายแล้ว ผมลืมตาที่ปิดสนิทระหว่างอยู่ในลิฟต์อย่างยากลำบาก แม้ว่ามันจะเป็นระยะทางสั้นๆ เพียงไม่กี่ชั้นเท่านั้น แต่ร่างกายของผมมันหนักอึ้งไปหมด ขนาดตอนทำงานใช้แรงงานที่แทบจะไม่ได้พักพักเลยจนมาถึงกลางดึก...เวรเอ๊ย

ผมก่นดาเขาอยู่ในใจขณะเดินออกนอกลิฟต์ โรงแรมแห่งนี้มีจุดเช็คอินอยู่ที่ชั้นหนึ่ง แต่เมื่อวานไอ้ประสาทขึ้นมาที่นี่เพื่อรับคีย์การ์ดแยกต่างหากเท่าที่จำได้คือมีพนักงานคนหนึ่งอยู่ตรงโต๊ะประชาสัมพันธ์เล็กๆ หน้าที่ที่เห็นผมเขาก็ค้อมศีรษะกล่าวทักทาย ผมเองก็ค้อมทักทายกลับไปแล้วบอกจุดประสงค์

ที่มานี่

“ผมอยากได้เสื้อครับ พอจะมีที่ไหนให้ซื้อเสื้อยืดได้บ้างไหมครับ”

จากนั้นผมก็กำลังจะบอกเขาว่าพักอยู่ที่ห้องไหน แต่เขายิ้มและชี้แจงราวกับรู้อยู่แล้ว

“รบกวนบอกเบอร์โทรศัพท์ที่ต้องการมาได้เลยครับ แล้วทางเราจะจัดทำให้คุณเอง”

“แค่เสื้อยืดสีดำก็พอ แล้วก็ขอตัวที่ราคาถูกๆ นะครับ เอาเป็นตัวที่ถูกที่สุดเลย”

“รับทราบครับ ผมจะส่งไปที่ห้องสวีทที่คุณพักอยู่ภายในเช้านี้ครับ ไม่ทราบว่าต้องการอย่างอื่นเพิ่มเติมอีกไหมครับ”

ผมนึกสงสัยว่าตอนนี้ก็ล่วงเข้าตีสองกว่าแล้ว เขาจะไปหาเสื้อมาจากที่ไหนกัน แต่ก็คิดว่าเขาคงจะมีวิธีจึงสายหน้ากลับไป

“ไม่ครับ แค่นี้แหละครับ...”

“อ้าว? อีแทมิน?”

จู่ๆ ผมก็ได้ยินชื่อของตัวเองจากทางด้านหลัง แม้จะไม่เห็นหน้า แต่สามารถรับรู้ได้ผ่านน้ำเสียงว่าเป็นใคร ช่างอุทหรอ พอหันหน้าไปก็เห็นอีกฝ่ายยืนอยู่ด้วยสีหน้าตกตะลึงอย่างที่ไม่คาดไว้ไม่มีผิด

“ฮ่าๆ อะไรงั้นนะ อีแทมินจริงๆ ด้วยนี่นา ทำไมนายมาอยู่ที่นี่ล่ะ”

นั่นคือคำถามที่ผมกำลังจะถามเขามากกว่า

“แล้วทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ เห็นผู้จัดการบอกว่าคุณลงไปต่างจังหวัดเพราะไปทำงานอาสาสมัครนี่”

ความหงุดหงิดกระจายไปทั่วใบหน้าของเขาเมื่อได้ยินคำพูดของผม

“เรื่องนั้นไปได้สวยดี นายไม่ต้องกังวลหรอกน้า”

“ถ้าไปได้สวยก็ไม่ควรเที่ยวเข้าเที่ยวออกโรงแรมสิ ผู้จัดการต้องลำบากตรากตรำแค่ไหนในการตามล้างตามเช็ดเรื่องของคุณนะ”

พอผมพูดออกไปแบบขวานผ่าซาก เขาก็โพล่งคำพูดที่แข็งแกร่งกลับมา

“อ่า เขี่ยแม่่ง ฉันทเองก็ลำบากเหมือนกันเหอะ แล้วผู้จัดการนั้นก็แค่บอกให้ฉันทยิ้มแล้วพูดในสิ่งที่ต้องพูดเท่านั้นเอง ปกติเขาเป็นคนชอบบ่น

แบบนี้หรือ”

“เปล่า ไม่เลยสักนิด”

“...ตาลุงนั่นเล่นบ่นฉันคนเดียวเลย”

เขาสบตอกมาสั้นๆ อีกครั้งด้วยความหงุดหงิด ผมควรขัดเขาสักหมัด ดีไหมเนี่ย

“ก็เพราะสมควรโดนบ่นเขาถึงได้บ่นไง ถ้าคุณรู้สึกไม่พอใจผู้จัดการ ก็บอกผมมา ผมยินดีที่จะเป็นคู่ต่อสู้ให้คุณเอง”

ทันใดนั้นสีหน้าเขาจึงอุกก็เปลี่ยนไปอย่างน่าประหลาด เขามองผมราวกับ ที่อะไรสักอย่าง

“ผู้จัดการนั่นก็ธรรมดาดี แต่นายปกป้องตาลุงนั่นไม่ห่างเลยนะ”

“ถ้ามีไอ้เวรที่หวดไม้กอล์ฟใส่อดีตผู้จัดการตัวเองอยู่ข้างๆ เป็นใคร ก็คงจะปกป้องไม่ห่างนั่นแหละ”

“แม่เงี้ย ระวังปากหน่อยเถอะ”

“คุณก็ระวังอย่าให้โดนนักข่าวจับได้ก็แล้วกัน”

เขาแค้นหัวเราะกับคำตอบของผมก่อนจะกวาดตามองไปรอบๆ

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก ฉันมาถึงที่นี่อย่างราบรื่นดีโดยไม่ถูกจับได้เลยสักนิด แล้วที่นี่ก็คือลานจ์ของห้องสวีต เพราะงั้นไม่มีใครหันไหนตามมาได้หรอก พนักงานที่นี่นะเข้มงวดเรื่องรักษาความลับเป็นที่หนึ่งเลย ปากก็เลยหนักไปด้วย”

ผมไม่รู้ว่าการลานจ์ของห้องสวีตคืออะไร แต่คิดว่าน่าจะมีการดูแลแยกต่างหากสำหรับคนที่พักในห้องราคาแพง มีน่าละถึงได้มาเช็กอินที่นั่น อันที่จริงถ้าได้เงินไปเกินหนึ่งล้านออนต่อคืนก็ควรจะดูแลแบบนี้แหละ

“อ้อ ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

ผมชะงักไปกับคำถามของอีกฝ่าย ก่อนจะตอบออกไปง่ายๆ ราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร

“ที่คุณยังอยู่ได้เลย แล้วผมจะอยู่ที่นี้บ้างไม่ได้หรือไง”

หึ เขากระตุกยิ้มที่มุมปากอีกครั้งหนึ่ง

“ฉันนะมาที่นี่เพราะประธานกรรมการเรียกตัวมากะทันหัน มาแค่

แบบเดียว ส่วนนายก็มีสปอนเซอร์จริง ๆ สิเนาะ”

เขาเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจขณะมองตรงมา ผมสบถอยู่ในใจว่า
เฮงซวยชะมัด พร้อมหันหลังกลับ

“เลิกสนใจผมแล้วไปหาประธานกรรมการของคุณเถอะ”

“ฉันมาถึงก่อนเลยยังพอมีเวลาอยู่ นายรอก่อนสิ ฉันมีเรื่องจะถาม
เกี่ยวกับ ผอ. ยุนนะ”

ผอ. ยุนเธอ พอผมชะงักเขาก็ชี้ไปที่โซฟาตรงมุมสุดของลานจ์

“นั่งรอฉันไปรับคีย์การ์ดมาก่อน อย่าเพิ่งไปไหนชะละ เข้าใจไหม”

แม้จะไม่มีเหตุผลที่ต้องเชื่อฟังซาจุงอูเลยสักนิด แต่ผมก็ไม่คิด
จะไปไหนเพราะอยากรู้ว่าเขาจะถามอะไรเกี่ยวกับ ผอ. ยุน เลยนั่งซุกตัวอยู่
บนโซฟาแล้วหลับตาลงครู่หนึ่งด้วยความมึนงง เรื่องร่างกายอ่อนเพลียยัง
ไม่สำคัญเท่ากับที่ตอนนี้คือกลางดึก ใ้อัประสาทคงยังไม่ตื่นหรือใช้ไหม
หวังว่าจะยังนอนหลับต่อต่อไปนะ เพราะไม่อยากถูกเข้าใจผิดว่าเฟ่นแนบ
หนีไปอีก ผมนั่งรออยู่แบบนั้นนานเท่าไรแล้วก็ไม่รู้

“นี่นาย...”

เมื่อได้ยินเสียงซาจุงอูใกล้ ๆ จึงลืมตาแล้วเงยหน้าขึ้น ตอนนั้นอีกฝ่าย
ก็กำลังจ้องผมอยู่พอดี

“มีอะไร”

“คุณนอนของนายเป็นผู้ชายใช้ไหม ผู้หญิงทิ้งรอยขนาดนั้นไม่ได้หรอก
นะ”

รอยเธอ อ่า ใ้อัประสาทนี่แม่ง ผมดึงชุดคลุมที่ยุ่งเหยิงให้มาปิด
ตรงใต้คอ ระหว่างนั้นซาจุงอูก็กึ่งตัวนั่งลงข้าง ๆ ด้วยแวตตาอยากรู้อยากเห็น
เต็มแก่

“ฉันสงสัยชะมัดเลยว่าคุณนอนของนายเป็นใคร”

“คุณบอกว่าจะถามเกี่ยวกับ ผอ. ยุนก็ถามมาสิ”

ผมไม่อยากคุยเรื่องสัพเพเหระเลยตรงเข้าประเด็นทันที แต่เมื่อได้ยิน
ชื่อ ผอ. ยุน สีหน้าของหมอนั่นก็ดูเกรี้ยวกราดขึ้นมาในชั่วพริบตา

“อ่า ผอ. ยุน แม่งเอ๊ย ตอนนั้นใ้อัหมอนั่นเป็นยังงัยบ้าง”

“...ตอนนี่? ก็คงหลับอยู่นะสิ”

ผมพูดด้วยน้ำเสียงซึ่งขังโดยไม่รู้ตัว โชคดีที่ซาจุงอูตีความคำพูดของผมไปในทางง่าย ๆ ก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดัง

“ฮ่า ๆ เวลานี้ก็คงจะนอนเหงอยู่แล้วสิ นายนี้น่ารักดีนะ”

“หา?”

ผมทำท่าหงุดหงิดใส่ แต่หมอนั่นก็ยังไม่ยอมหุบยิ้มแล้วพูดต่อราวกับอธิบายให้เด็กฟัง

“ฉันไม่ได้ถามแบบนั้น ฉันถามว่าที่บริษัทเป็นยังไงบ้าง”

ถ้าอย่างนั้นก็ควรถามว่า “ช่วงนี้” สิ ทำไมถึงถามว่า “ตอนนี่” กันล่ะ ทำให้คนอื่นเขาตกใจเปล่า ๆ

“ได้ยินว่ากำลังเข้าตาจนเพราะเรื่องดริมโปรดักชันนี่ แต่หมอนั่นยังเหมือนเดิมเลยใช่ไหม”

“ผมไม่ได้เจอเขาที่บริษัทเลยไม่รู้หรอก”

“ที่จริงเด็กฝึกอย่างนายก็ไม่มีทางได้พบเจอเขาในชีวิตนี้อยู่แล้ว คือฉันจะถามว่านายได้ยินข่าวลือเรื่องภายในของดริมมาบ้างไหมนะ”

ผมเบนสายตาดูหน้าโดยไม่พูดอะไรสักคำ อ่า นี่นั่งรอเก้าอี้หรือเปล่าเนี่ย

“คุณสงสัยเรื่องนั้นเองเหรอ”

“ไม่ว่าจะคิดสักกี่ตลบมันก็แปลกนี่นา”

เขาพูดราวกับพึมพำคนเดียว ก่อนจะมองผมแล้วหรีเสียงเบา

“ฉันจะบอกอะไรที่น่าสนใจให้ฟังเป็นที่ระลึกที่เราได้เจอกันที่นี่เอาไหม”

“ไม่ละ”

“ฮ่า ๆ นายนี้ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนเลยนะ รู้อะไรไหมว่าปฏิกริยาของนายมันน่าสนใจจนฉันยิ่งอยากบอกแล้วเนี่ย”

ผมปฏิเสธไปเพราะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรู้ แล้วการที่ผมปฏิเสธมันน่าสนใจตรงไหนกัน หมอนี่เป็นคนที่ไม่เข้าใจเลยสักนิด ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้มองหน้าผมก่อนจะแค้นหัวเราะอีกครั้ง

“เฮ้ นายจ้องฉันอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ เฮ้อ น่ากลัวเป็นบ้า”

ไอ้เวรนี้ พอผมทำหน้านิ่งไร้อารมณ์ เขาก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณว่า

ยอมแพ้

“เข้าใจแล้ว ๆ ฉันจะเล่าเรื่องน่าสนใจให้ฟังแทนก็แล้วกัน ประธานกรรมการคนที่เรียกฉันมาพบนะ เป็นคนที่ถ้านายรู้จักคงจะตกใจเลยละ”

“ผมไม่จำเป็นต้องรู้จัก แล้วก็ไม่เห็นจะต้องตกใจด้วย”

ดวงตาของเขาเป็นประกายวาววับ

“นายยังเฉยเมยเหมือนเดิมเลยนะ ปกติพวกที่พูดแบบนี้จะขมความอยากรู้ อยากเห็นเอาไว้เพื่อให้ตัวเองดูดีในสายตาฉัน แต่ดูเหมือนนายจะไม่สนใจจริงๆ แฮะ”

เขาใช้ชีวิตโดยได้รับความสนใจอย่างล้นหลามอยู่ฝ่ายเดียว พอเจอคนที่ไม่สนใจบ้างเลยตื่นตาตื่นใจหรือยังไ่กันนะ เขามองมาที่ผมแบบนั้นครู่หนึ่ง ผมรู้สึกรำคาญสายตาคุณั้นแปลก ๆ จึงพูดออกไปประโยคหนึ่ง

“ถ้าจะพูดเรื่องไร้สาระก็หุบปากไปดีกว่า”

“อ่าฮะ เห็นนายบอกว่าไม่จำเป็นต้องรู้จักแล้วก็ไม่จำเป็นจะต้องตกใจด้วย เพราะงั้นฉันจะเล่าให้ฟังอย่างง่าย ๆ เลยนะ ประธานกรรมการของฉันเป็นคนที่ม้อ่านจมาก ดังนั้นเมื่อถึงคราวที่เข้าตาจนอย่างปัญหาเรื่องเข้ากรมฉันเลยต้องส่ง SOS ขอความช่วยเหลือไปหาเธอน่ะสิ”

ต่อให้ประธานกรรมการคนนั้นจะเป็นนายพลที่ติดดาว แต่ก็ไม่น่าจะช่วยเหลือได้นะ

“แน่นอนว่าฉันไม่ได้ขอร้องให้ช่วยเรื่องปัญหาการเข้ากรมของฉันท เพราะเรื่องนั้นขนาดป้าคนนั้นยังรู้เลยว่าช่วยอะไรไม่ได้ แต่ฉันขอร้องให้ช่วยกดดันทางบริษัท พูดตรง ๆ ก็คือ ผอ.ยุนที่กำกับบริเวณฉันไว้ในบ้านนั่นแหละ”

ผมหูฝั่งเมื่อได้ยินเรื่องที่คาดไม่ถึง

“แต่บริษัทก็ได้บังคับให้ล่ามคุณไว้ที่บ้านไม่ใช่หรือ”

“พวกนั้นบอกว่าถ้าฉันไม่สงบปากสงบคำแล้วเก็บตัวอยู่ในบ้านเงียบ ๆ ต่อไปจะ ทำให้ฉันเป็นตุ๊กตาตกกระป๋องที่ถูกพวกสื่อตลาดล่างพาดหัวเรียกคลิกเบตด้วยอักษรย่อไปทั้งชีวิต สำหรับฉันแล้วคำพูดนั้นมันไม่ต่างอะไรกับกรงเหล็กเลยละ”

เสียงของไอ้ประสาธซ้อนทับกับน้ำเสียงโกรธจัดของซาจุงูขึ้นมา

“ท้อปสตาร์ระดับชาวจูโน่เธอ ฉันให้คำมั่นได้เลยว่าสามารถ
ผลักดันนายให้ไปถึงจุดนั้นได้ภายในสองปี เพราะพวกที่เดินกันให้อ่อนวงการ
ก็เป็นตุ๊กตาทันทั้งนั้นแหละ แต่พวกที่อึดก็สิ้นฟ้ามักจะไม่รู้เรื่องนั้นแล้วก็
หลงลืมกำพืดของตัวเอง พวกตุ๊กตานั้นนะ”

ผมพึมพำออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ผอ.ยุ่นพูดแบบนี้เลยสินะ”

“ใช่ นายอาจจะไม่รู้สินะ แต่หมอนั้นนะชอบพูดจาเฮงซวยด้วยน้ำเสียง
เนิบนาบ แถมยังพูดไปยิ้มไปเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร”

อ่า ชาจุงอูก็พูดถูก...เฮงซวย

“ยิ่งไปกว่านั้นนะ หน้าตาเวลาอึดก็ยังกินขาดอีก เขี่ยแม่ง หมอนั้น
มีลักยิ้มด้วยนะ ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ใช่ดาราสักหน่อย แล้วจะหล่อเรียกราด
ขนาดนั้นไปทำไมกันวะ”

ลักยิ้ม...น่ารักสินะ แม่งเอ๊ย

“เพราะงั้นระหว่างที่ถูกกักบริเวณฉันเลยไม่ได้ขอให้บริษัทติดต่อมา
อย่างเดียว แต่ยังขอให้ประธานกรรมการติดต่อมาด้วย ถึงจะเป็นคำขอร้อง
ที่เหลือบากว่าแรงไปหน่อย แต่ฉันคิดว่าก็น่าจะพอทำได้อยู่ เพราะคิดว่า
ถ้าประธานกรรมการรู้จักใช้อำนาจให้ดีก็สามารถเขี่ยหนึ่งในกรรมการบริษัท
ของตรีเมเอนเตอร์เทนเมนต์ออกไปได้สักคนละนะ”

“เขี่ยเธอ”

เขาตอบรับง่าย ๆ ว่า “อืม ใช่” ราวกับไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร
พลางซุกลำตัวเข้าไปในโซฟา

“ฉันขอให้ช่วยเหยียบ ผอ.ยุ่นให้ใช้อำนาจในบริษัทไม่ได้นะ ต่อให้เขา
เป็นถึง ผอ.ยุ่นยังงี้ แต่ก็ไม่ใช่เจ้าของบริษัทนี่ ถ้าคนที่ระดับสูงกว่านั้นเป็น
คนเหยียบ หมอนั้นก็อาจจะเบนแต่ดแต่ไปเลยละ”

แต่สุดท้ายชาจุงอูก็ยอมลงนามในสัญญาที่ ผอ.ยุ่นร่างขึ้นมา นั่นก็
หมายความว่า...

“แต่อำนาจของประธานกรรมการทำอะไรไม่ได้เลยสักนิด”

สายตาชาจุงอูหม่นหมองลงราวกับนึกถึงเรื่องในตอนนั้นขึ้นมา ผมถึง

ได้เข้าใจว่าทำไมเขาถึงยอมเซ็นสัญญาอย่างว่าง่าย การที่ผมช่วยเขาด้วยภาพในนิตยสารเบอร์นาร์ดเนมและการโหมหน้าของผู้จัดการมันไม่ได้เป็นผลเลย แม้แต่น้อย เพียงแต่เขาแค่ถูกสกัดทางหนีที่โล่งทุกทางแล้วก็เท่านั้น เขาจึงไม่มีทางเลือกให้หนีได้อีกแล้ว

“ตอนนั้นประธานกรรมการแนะนำให้ฉันไปกัมหัวค้ำนับ ผอ.ยุนแทนถึงจะไม่ได้บอกเหตุผล แต่การที่ป่าคนนั้นพูดมาแบบนี้ก็หมายความว่า ผอ.ยุนมีคนหนุนหลังที่ใหญ่คับฟ้ามากเหมือนกัน”

คนหนุนหลัง? นั่นคือไฟตายที่ซ่อนอยู่หรือเปล่านะ สมองของผมประมวลผลอย่างรวดเร็ว ระหว่างนั้นซาจุงอูก็พูดเรื่องของตัวเองต่อไป

“นายจำคำเตือนที่ฉันบอกนายไปก่อนหน้านี้ได้ไหม ที่บอกให้ระวัง ผอ.ยุนเอาไว้ให้ดีนะ ตอนนั้นหมอนั้นถูกโจมตีจากทั่วทุกสารทิศแต่ก็ไม่มีทางที่จะล้มได้ง่ายๆเลย และฉันก็เจอมากับตัวแล้ว เพราะฉะนั้นเชื่อที่ฉันพูดเถอะ ถ้านายคิดจะขึ้นไปอยู่ในจุดที่สูงกว่านี้ ผอ.ยุนก็เป็นคนที่นายไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้หรอกนะ”

อย่าว่าแต่หลีกเลี่ยงเลย แค่ไม่โดนรวบหัวรวบหางมากไปกว่านี้ก็โชคดีสุด ๆ แล้ว

“แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ”

“ทำยังไงนะเธอ ถ้านายได้พบกับ ผอ.ยุนก็มีแค่สองอย่างเท่านั้นที่นายสามารถทำได้ คือถ้าไม่พินอบพิเทาแล้วทำตามหมอนั้นสั่ง ก็ต้องหาแบ็กที่ใหญ่มาก ๆ แล้วตั้งตัวเป็นศัตรูไปเลย”

เขาเรียกคำพูดแบบนี้ว่าคำเตือนเธอแหละ ผมเหวอจนเอ๋อสวนกลับไปที่นั่น

“ผมจะไม่ทำทั้งสองอย่าง”

“ถ้าฉันก็ทำให้ ผอ.ยุนตกหลุมรักนายหัวปักหัวปำ แล้วครอบงำความคิดของเขาซะ”

“...”

“แต่คนที่ไม่เหมือนคนอื่นอย่างหมอนั้นนะใจแข็งยิ่งกับหิน เขาไม่ใช่คนที่ทำอะไรเพื่อคนอื่นเด็ดขาด สำหรับ ผอ.ยุนไม่มีอะไรที่สำคัญมากไปกว่า

งานห rokok”

ผมพูดอะไรไม่ออกเหมือนกับคนที่ปากติดกาเอาไว้ แต่ซาจุงอุกลับ
ระเบิดหัวเราะออกมาอย่างอึ้ง ๆ โดยไม่ได้สนใจอะไร

“ช้า ๆ ต่อให้หมอนั้นจะมีคนรัก แต่ก็คงไม่ไปเด็ดกันห rokok มั้ง
หมอนั้นไม่ใช่คนประเภทที่จะยอมทิ้งงานเลยสักนิด”

ก็นะ...เพราะว่าผมไม่ใช่คนรักไง

“สรุปว่าเป็นใครกันล่ะ”

“หมายถึงอะไร”

“คนที่ตกหลุมรักนายเข้าเต็มเปาจนถึงขนาดยอมจ่ายค่าโรงแรมแพง
ขนาดนั้นนะ”

ผมยังคงทำสีหน้าไร้อารมณ์ แต่เบนสายตาทหนีไปข้าง ๆ แล้วก็พึมพำ
ตอบกลับไปเบา ๆ

“มีก็แล้วกัน พวกคนที่ไม่เหมือนคนนะ”

“หา? ช้า ๆ ๆ นายก็แอบเป็นคนตลกหน้าตายเหมือนกันนะเนี่ย”

ผมมองเขาที่ไม่รู้อะไรเลยจนเข้าขั้นเซ่อด้วยความสมเพช

“อย่าพูดจาเพื่อเจื่อน่า แล้วคนคนนั้นก็ไม่ได้ตกหลุมรักผมเข้าเต็มเปา
ด้วย ไม่มีทางเด็ดขาดเลย”

ผมปฏิเสธอย่างหนักแน่น ก่อนที่รอยยิ้มของซาจุงอุจะเลือนหายไป
แล้วถูกแทนที่ด้วยแววตาแปลก ๆ แทน

“อะไรของนายนะ”

“อะไรเธอ”

“อย่าบอกนะว่านายมีใจให้ฝ่ายนั้น เฮ้ย ตั้งสติหน่อย ไม่มีอะไรที่ม
ไปกว่าการให้ใจกับสปอนเซอร์อีกแล้ว คิดซะว่าเป็นแค่การแสดงในในที่ที่
ไม่มีกล้องตั้งอยู่ก็พอ ยังไงชะรูปร่างหน้าตาฝ่ายนั้นก็คงจะงั้น ๆ ละมั้ง”

ถ้าไอ้ประสาทรูปร่างหน้าตาอื่น ๆ คงดีเสียกว่า ผมลอบถอนหายใจ
ก่อนจะลุกขึ้นยืน ในตอนที่กำลังจะเดินออกไปทั้งอย่างนั้น ซาจุงอุก็ลุกขึ้นยืน
แล้วคว้าแขนผมเอาไว้

“นี่ อี๋เหมิน รอก่อนสิ”

“ปล่อย”

ผมเหวี่ยงแขนอย่างแรงจนสะบัดมือเขาหลุดได้ในคราวเดียว ทันใดนั้น
ซาจุงอุกก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่งแล้วก็มอมองมือของตัวเองด้วยสายตาประหลาดใจ

“ฮ่าๆ นายออกกำลังกายยังไงนะ ทั้งตั้งอ้วน แถมแรงยังเยอะอีก
แต่ก็...น่ารักดีแฮะ”

อ่า ให้ตายเถอะ มีแต่คำพูดบ้าบอจากรอบข้างเต็มไปหมด แล้ว
จู่ๆ เขาก็เอ๋ยเตือนผมที่เริ่มจะหงุดหงิดขึ้นมา

“อีกไม่นานนายจะได้เหนื่อยแน่”

พอผมมองเขาเป็นเชิงถามว่าเหนื่อยอะไร เขาก็ให้คำแนะนำมาอย่าง
จริงจัง

“หมายถึงการทำเรื่องพรรคนี้นะ ถึงจะไม่มียกกล้องถ่ายอยู่ก็ตาม
แต่การแสดงก็เป็นงานที่สูบล้างมากนะ เพราะคนที่สนับสนุนเงินทุนให้เรา
นี่ละเอียดอ่อนยิ่งกว่าผู้กำกับอีก พวกนั้นสัมผัสได้ถึงความจริงใจราวกับ
มีตาทิพย์เลยละ เพราะฉะนั้นถ้าอยากอยู่ในห้องนี้นานๆ ก็จำเป็นต้อง
มีช่องทางในการปลดปล่อยความรู้สึกจริงๆ ออกมา”

“ช่างเถอะ”

“เตี๋ยวสิ นายมันใช้ไม่ได้เลยสักเรื่อง นี่นายไม่รู้หรือว่าฉันกำลังพูดถึง
อะไรอยู่ ฉันกำลังจะบอกให้นายหาเวลาไปเล่นสนุกกับคนที่เร้าอารมณ์จริงๆ
และมีรูปร่างหน้าตาเกินขนาดไง”

เขาจ้องมาที่ผมพร้อมกับพูดเสริม

“แบบฉันเป็นต้น”

หา? ผมตะลึงจนขำไม่ออก ไฉนเร้นี่หมายความว่ายังไงนะ

“ปกติฉันก็ไม่สนใจผู้ชายด้วยกันหรอก แต่น่าแปลกดีที่ฉันอยากลอง
เล่นกับนายดูสักครั้ง”

เขาหลุบสายตาต่ำแล้วปรายตามองเข้ามาในชุดคลุมของผม จากนั้น
ก็กระซิบด้วยเสียงที่แผ่วเบา

“ถ้านายชอบให้ทำเร็วๆ ฉันยอมให้หนักๆ ก็ได้นะ”

ผมไม่โกรธเลยสักนิด แต่กลับนึกงุนงงขึ้นมามากกว่า ผมดูเป็นคนง่าย

ขนาดนั้นเลยเหรอ ผมคิดว่าตัวเองใช้ชีวิตอย่างดีโดยไม่ได้ดูถูกตัวเองแล้ว แต่ทำไมทุกคนถึงพูดจบบ้างว่าน่าจะทำกับผมได้กันล่ะ แล้วผมก็นึกเสียใจขึ้นมาว่าบ่นหนึ่งว่าตลอดห้าปีที่ผ่านมามีใช้ชีวิตมาอย่างว่าง่ายเกินไป จนสุดท้ายก็มาลงเอยในสภาพนี้อย่างนั้นหรือ

“แล้วฉันจะติดต้อไปหานายก่อนเข้ากรรม รับผิดชอบด้วยล่ะ”

เขายิ้มพร้อมกับปรายตามองมาที่แขนของผม ผมเหลือบมองมือหมอนั้น ก่อนจะก้าวขาข้างหนึ่งเข้าไปหาแล้วกระซอกคอเสื้อเขาทันที ถึงแม้อีกฝ่ายจะตัวสูงกว่าผม แต่การที่มีส่วนสูงน้อยกว่าทำให้กระซอกคอเสื้อได้เหมาะสมพอดี แถมยังเหมาะที่จะเช็ดคอหมอนั้นด้วย ผมไม่ปล่อยเขาที่กำลังทำหน้านี้ไว้ควมวดและพยายามจะหนี แต่กลับกระซอกตัวเขาเข้ามาแทน ก่อนจะใช้มืออีกข้างจับข้อมือที่ยื่นมาทำท่าจะผลักผมออกไป ดวงตาเขาเบิกกว้างราวกับตกใจในพละกำลังของผม ผมไม่ปล่อยจังหวะที่เขาประมาทแล้วใช้มืออีกข้างคว้าคอเขาไว้ทันที

“อีก!”

เขาส่งเสียงร้องออกมาเมื่อถูกบีบคอก่อนที่ใบหน้าจะเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ ผมยิ้มพร้อมกับเอ่ยชักชวน

“ทำไมต้องรอให้คุณติดต้อมาด้วย มาทำกันตอนนี้เลยไหมล่ะ คุณได้คีย์การ์ดมาแล้วใช่ไหม คุณแค่ต้องหมอบเป็นหมาต่อหน้าประธานกรรมการที่มีอิทธิพลของคุณ แล้วก็ให้อีกฝ่ายเห็นภาพตอนที่ถูกผู้ชายเอากี่ได้แล้วนี่”

“โอ้เวรนี้...อีก!”

ซาจุงอูจับมือผมและพยายามแกะมันออก ผมเลยออกแรงบีบคอของเขาหนักขึ้น ทันใดนั้นใบหน้าของเขาก็กลายเป็นสีแดงราวกับถูกพลับสุกในชั่วพริบตา ผมบอกเขาที่กำลังตื่นตกใจเพราะแกะมือของผมออกไปไม่ได้ อย่งใจดี

“ผมไม่ได้ออกกำลังกาย แต่ฝึกใช้มีดมาบ้าง ถ้าไม่ยากโดนปาดคอ ก็ใช้ชีวิตแบบสงบปากสงบคำเอาไว้แล้วทำตามที่คุณจัดการบอกซะ อย่ามาวนหาเรื่องกับผมเลย”

ผมผลักอีกฝ่ายออกไปหลังจบคำเตือนนั้น

“แค็ก ๆ แม่งเอ๊ย...แค็ก”

ผมปล่อยให้เขาที่ไอโซลคพร้อมกับพ่นคำสบถไปด้วยแล้วเดินออกมาจากลานจั่งอย่างนั้น เสียเวลาซะมัดเลยแฮะ

ผมคิดว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในลานจั่งนานนักแต่ก็ผ่านไปตั้งยี่สิบนาทีแล้ว ผมเปิดประตูห้องเข้าไปอย่างระมัดระวัง แม้จะคิดว่าหมอนั่นคงยังไม่ตื่นหรอก แต่ก็ต้องชะงักและไม่อาจเดินต่อไปได้เพราะรู้สึกได้ถึงสายลมที่พัดมาเบา ๆ ตอนที่ออกไปผมไม่ได้เปิดหน้าต่างบานไหนทั้งไว้เลยนะ งั้นก็หมายความว่า...

ผมก้าวเดินต่อก่อนจะเห็นไอ้ประสาทยืนพิงหน้าต่างอยู่ในห้องนั่งเล่น ขนาดกว้างตรงสุดปลายโถงทางเดินสั้น ๆ อาจเพราะเขาพิงอยู่กับบานกระจก กว้างเลยดูเหมือนกำลังยืนอยู่กลางอากาศ หรือไม่ก็เพราะทิวทัศน์ที่ให้ความรู้สึกโปร่งจึงนึกไปถึงตอนที่เห็นเขาบนดาดฟ้าของตึ่มขึ้นมาแวบหนึ่ง

ตอนนั้นผมไม่นึกไม่ฝันเลยสักนิดว่าจะมีวันที่ไอ้ประสาทรอผมอยู่ในโรงแรมโดยสวมเพียงชุดคลุมแค่ตัวเดียว อ่า สายตาที่หงุดหงิดนั้นคล้ายกับตอนนั้นเลย ให้ตายเถอะ ผมพยายามเมินสายตาที่จ้องเขม็งมาคูนั่นแล้วเดินไปนั่งที่โซฟา จากนั้นก็พุดตักคอเอาไว้ก่อน

“ผมไม่ได้หีนีนะ”

“รู้แล้วนะ”

แล้วทำไมถึงได้แผ่รังสีน่ากลัวออกมาล่ะ แค้เขาเดินเนิบนามมาข้าง ๆ ก็ให้บรรยากาศเหมือนต้องกลั่นใจในฉากที่ฆาตกรเดินเข้ามาใกล้ในภาพยนตร์สยองขวัญแล้ว ขณะที่กำลังจะบอกว่าแค้ไปหาซื้อเสื้อยืดมา ก็เห็นนูหรือที่ถูกคีบอยู่ในมือของเขา ก่อน

“ที่นี่ห้ามสูบบุหรี่ไม่ใช่หรอ”

“ฉันรู้ เพราะงั้นก็เลยถือเอาไว้เฉย ๆ ไร”

คำเยาะเย้ยดังออกมาจากปากของหมอนั่นที่ตอบกลับมา ผมรู้สึกหัวเสียน้อยจึงเอียงคอมองเขา

“ทำไมล่ะ”

“ฉันแค่สงสัยว่านายกลายเป็นคนที่เคร่งครัดกับกฎตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ปกติผมก็เป็นคนรักษากฎอยู่แล้ว”

“นายที่เอาเม็ดจ๋อคือลูกหนี้ แต่มาบอกว่าตัวเองเป็นคนรักษากฎในพื้นที่ห้ามสูบบุหรี่อย่างเคร่งครัดนี่นะ”

ก็ไม่ถึงกับเคร่งครัดสักหน่อย พอสังเกตดูดี ๆ แล้วบุหรี่ปมวนนั้นเหมือนเพิ่งจะเริ่มจุดไปเลย แต่พอเขาเยาะเย้ยผมซึ่ง ๆ หน้าก็ซึกจะเดือดขึ้นมาบ้างแล้ว

“ตอนนั้นผมก็รักษากฎไม่ได้มีปัญหาอะไรนี่”

“ไม่ นั่นแหละคือปัญหาค่ะ”

“หา?”

“เหตุผลที่นายรักษากฎระเบียบเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ใช่เพราะนายเป็นคนดีมีศีลธรรมอะไรเลย แต่เพราะสิ่งที่กตนายเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นกฏเกณฑ์กฎหมาย หรืออะไรก็ตาม มันมีบทลงโทษทั้งนั้น นายเลยแค่ปฏิบัติตามมันไปก็เท่านั้นแหละ”

บางครั้งผมก็รู้สึกว่คำเยาะเย้ยถากถางของเขามันแรงเกินไป แต่เขาก็พูดถูกอยู่เหมือนกัน ผมไม่ได้เป็นคนดีมีศีลธรรมขึ้นมาจริง ๆ หรอก แค่กตมันเอาไว้เท่านั้น

“เพราะนั่นเลยจะให้ผมสูบบุหรี่ที่นี้ตอนนี้อย่างนั้นแหละ”

“ทำแบบนี้ยังดีกว่า นายที่ได้ออกนอกสู่นอกทางบ้างจะได้ตื่นตื่นเร้าใจงล่ะ”

เขาตอบกลับอย่างเย็นชาโดยไม่ยิ้ม จากนั้นก็ส่งบุหรี่ปมวนสีขาวมาตรงร่องนิ้วผมราวกับยื่นปากกาถูกลื่นมาให้ ทำทางนั้นดูคุ้นเคยเอามาก ๆ เหมือนกับเขาศิษย์มันไว้ใ่มือแบบนี้เพื่อชมความอยากบุหรี่ปเลย ก่อนหน้านั้นเขามอมลูกอมอยู่ด้วยหรือเปล่า ถ้าตัวเองรักษากฎได้ดีแบบนี้แล้วจะมาหาเรื่องผมทำไมกัน หรือจงใจป่วนผมที่แอบย่องออกไปตอนกลางดึกงั้นหรือ ...แม่งเฮ้ย ตั้งใจหาเรื่องกันนี่หว่า ผมกล้ากลั่นความรู้สึกหงุดหงิดลงไปอย่างยากลำบากขณะจ้องหมอนั้นไม่วางตา

“ถ้าชอบออกนอกสู่นอกทางขนาดนั้นคุณก็สูบเองสิ แล้วผมจะเกณฑ์คนมาคุมดูอย่างใจจดใจจ่อเอง”

“นายมีคนทีพอจะโทร.หาได้ในโรงแรมนี้แหละ”

ผมชะงักไปกับคำถามของเขาเพราะเหตุการณ์ที่เพิ่งเจอซาจุงอุไปเมื่อคืนนี้ เขาจ้องผมพร้อมกับถามอย่างน่าขนลุก

“ทำไมล่ะ เพราะนายต้องแอบออกไปเจอซาจุงอุแบบลับ ๆ เลยโทรไปไม่ได้หรือไง”

อะไรกันนะ ไหนบอกว่าพนักงานที่เลานจ์ของห้องสวีตเข้มงวดเรื่องรักษาความลับเป็นที่หนึ่งเลยไง ในตอนนั้นเอง จู่ ๆ เขาก็ยื่นมือมาที่ใบหน้าของผม ผมพลันสะดุ้งโหยงแล้วเงยหน้าหลบไปข้างหลังโดยไม่รู้ตัว

“หนีทำไม ทำแบบนี้ก็เหมือนกับนายแอบไปเจอซาจุงอุจริงๆ เลยไม่ใช่หรือ”

“ใครแอบไปเจอ ผมยังตกใจเลยตอนที่เจอหมอนั้นที่เลานจ์นะ”

“แต่ฉันได้ยินมาว่านายคุยกับหมอนั้นอย่างเป็นมิตรเกินกว่าจะตกใจนะ”

เขายกมือขึ้นมาจับต้นคอผม ทั้งที่ไม่ได้ออกแรงใดๆ แต่กลับรู้สึกเหมือนถูกเขาล็อกเอาไว้แน่นจนขยับเขยื้อนไม่ได้ ผมไม่เอายากถูกจับได้ว่ากำลังกังวลอยู่ก็เลยเบี่ยงสายตาหลบไปด้านข้างแล้วบ่นกระปอดกระแปดแทน

“คุณคงไม่ได้ยินลึนนะว่าผมเป็นมิตรขนาดไหนถึงกระซาคคอเสื้อหมอนั้นนะ”

“กระซาคคอเสื้อทำไม ซาจุงอุบอกว่าสนใจในตัวนายหรือ”

ตอนนั้นผมก็ตันนึกถึงเรื่องบ้า ๆ ที่ซาจุงอุพูดจนตอบกลับซ้ำไปเสียวินาทีหนึ่ง

“เปล่า”

“ไอ้เวรนั่นมันคุยกับนายฉลาด ๆ เลยนี่นา”

น้ำเสียงที่ทุ้มต่ำกว่าเดิมนั้นฟังดูนุ่มนวล แต่กลับทำให้ผมขนลุกแทน

“ผมไปคุยกับเขาตอนไหนกัน ดูเหมือนหมอนั้นจะพูดจาหมา ๆ กับใครไปทั่วเป็นงานอดิเรกต่างหาก”

“แล้วทำไมไม่มีใครรู้งานอดิเรกนั้นยกเว้นนายคนเดียว”

“ผมจะไปรู้ได้ไงเล่า...นี่คุณหึงหรือ”

ผมเพิ่งตระหนักได้เลยเหลือวไปมอง แล้วก็เห็นเขาเหม่อมองอากาศราวกับกำลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง